

MIDNATTSROPET

MARANATA! - Du vår Herre kom! (1 Kor 16:22)

Bli en röst för Jesus!

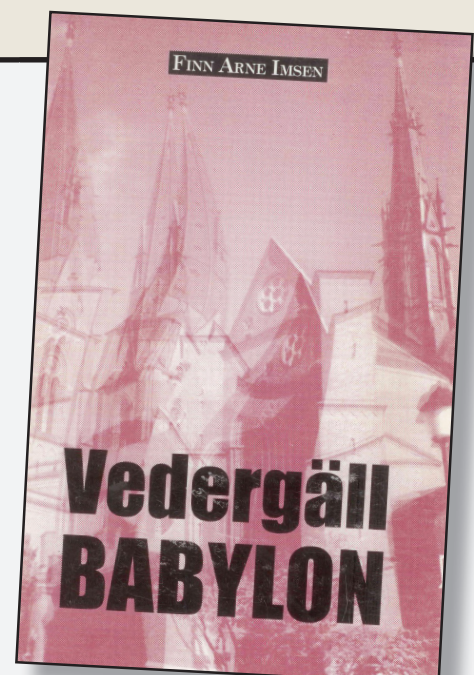

De kristna som under historien hamnade inom maktens boningar blev förda dit, släpade dit, för att de bekände det namn som är högre än alla andra namn, Jesus Kristus.

Babylons fall

Innan katastrofen inträffar, måste vi lämna detta system, detta skökovälde. Inte bara lämna det, men med vårt eget liv som insats protestera mot det och hämnas för alla dess fruktansvärda gärningar, och avslöja dem.

Betongkoloss eller fri församling, ledare av Berno Vidén, sid 4
Aktuell förkunnelse av Arne Imsen ur "Vedergäll Babylon", sid 5-9
Avslöjande reportage om ekumeniken av Lars Bygdås, sid 14-16

Bli en röst fö

Text: Karin Vidén

Det var under påskhögtiden i Jerusalem, det osyrade brödets högtid, då judarna slaktade ett lamm och firade uttåget ur Egypten. Generationers traditioner fanns där odiskutabla och oemotsagda. Att uppfylla lagen och vänta Messias var livets gång.

Så hörs en upprorisk skara! Allt fler drar sig närmare för att se, för att höra. Jaha, man har gripit den där mannen! Han heter Jesus och är son till timmermannen Josef från Nasaret. Han har talat till dem, samlat skaror omkring sig; men vad är nu orsaken till denna oro som råder omkring honom?

- Åh, hör! Han säger att han är Guds son! Han säger det själv! Judarnas konung!

Detta är hädelse och domen är omutlig: Döda honom!

Det var där i den dåtida maktens boningar man under folkhopens påtryckningar dömde denne Jesus till döden genom korsfästelse. Det var där i maktens korridorer det tisslades och tasslades om dessa som valt att lyssna på honom och dessmer, att följa honom. -Hur ska vi hantera dem? Det var där i samhällets toppskikt man tog beslut, gav order, men tvådde sina händer...

Maktens korridorer 2014. Nu står man upp under det kristna partinamnet och talar om värderingar som är fullständigt Kristusfientliga. Man funderar och planerar för nya grepp att attrahera nya väljare, på vad som är ett vinnande budskap att gå till val med.

Radera "krist-", då närmar vi oss åtminstone något uns av ärlighet och värdighet i partiets framtoning som ett demokratiskt politiskt parti.

De kristna som under historien hamnade inom maktens boningar blev förda dit, släpade dit, för att de bekände det namn som är högre än alla andra namn,

De kristna som under historien hamnade inom maktens boningar blev förda dit, släpade dit, för att de bekände det namn som är högre än alla andra namn, Jesus Kristus.

Jesus Kristus. De slaktades som djur för att de valde att låta sig döpas, de fördes till arenorna, inte för att som kristna stjärnor och artister ge konserter, underhålla och bli applåderade. O nej! Det som applåderades var då deras kroppar slets sönder av de vilda djuren.

Exakt denna samma kristusfientliga makt och anda som en gång rådde, råder fortfarande. Benämningarna är annorlunda, utspel och agerande svårare att genomskåda, men för den drabbade är det en krass verklighet då man "kastats till vilddjuren". Det kan handla om att villebrådet inte anses ha utifrån den rådande och för tiden aktuella samhällsandan "rätt" intentioner i sitt sätt att

bilda sina barn. Föräldrar synas i sömmarna av sociala myndigheter som ska bedöma om man har "rätt" syn på vad familjens barn behöver av relationer och fritidsaktiviteter. Man kastas handlöst in i en anklagads försvarsställning där man genom oändligt antal skriftliga yttranden och överklaganden till domstol, år ut och år in, tvingas försöka rentvå sig från de anklagelser lagens tolkare – inte lagen – har pådyvlat. Man tvingas söka vägar att betala horribla höga vitesbelopp för att inte hamna i svåra ekonomiska problem med kronofogde, med risk att bli svartlistad än här, än där. Man terroriseras och trycks ned som mindre vetande, i sitt försvar för sitt föräldraansvar.

r Jesus!

Ja, det handlar idag om barnen och deras framtid; den generation som är samhällets framtid. Det handlar som alltid, och som vi med mardrömsperspektiv sett under historien, om att rikta sin ideologiska propaganda mot dem som är värda att lägga krut på, och där är barnen och skolan nummer ett. Det är där den antikristliga andan kan få fäste, och därför måste barnen få sin grundläggande livssyn och värdegrund inmatad så fort de växt ifrån modersmjölken.

Listan av repressalier kan göras lång för den mamma eller pappa som säger: -Jag vill undervisa mitt barn själv, för jag vill att mitt barn ska få en annan grundkunskap om Gud och om livet, än de av människor framarbetade teorier som skolan är hänvisad till idag. Jag vill att mitt barn ska få bibelkunskap som en gedigen grund för sitt liv, och att den som undervisar mitt barn med övertygelse ska kunna säga: "I begynnelsen skapade Gud himmel och jord", och detta kan inte det offentliga skolväsendet ge inom sina lagstiftade ramar.

Mamma och pappa! Du släpas till makens boning! Du kastas till lejonen!

Kd:are var är ni? Var är ni som vajar den "kristna" fanan över riket? Ni är så tysta då det gäller namnet Jesus, och då det handlar om dem som valt att följa honom, som valt att lyssna till honom. Det var ju han själv som kallade på dem: -Följ mig!

Det är dags nu att skapa attraktion i partiet, säger jag med en uppenbar cynism, och jag syftar då inte på en utopi om ett "Kristusvänligt" parti. Bevara vårt land från detta! Nej jag syftar på den ärlighet som nödvändigtvis kräver ett fullt avståndstagande från den Kristus och den kristendom som man så oförsvarligt hanterar, för att partipolitiskt karriärlystet samla de röster som låter sig luras in i fällan bland "kristna värderingar", där "röster" är det som räknas.

Det är påsktider, och upprorstider! Det handlar även idag om röster, likasom då för tvåtusen år sedan. För eller emot Jesus som Guds son! - Korsfäst! Korsfäst! Släpp Barabbas fri!

Till dig som inte vet varken ut eller in – glöm kristna värderingar, och kasta dig i den från döden uppståndne Frälsarens öppna famn; han som är därutanför lägret! All politisk kamp går sitt

slutgiltiga öde till mötes, men hos Jesus finns framtiden! Bli en röst för honom i din samtid! Å ena sidan utsänd som ett villebråd med nederlaget som ett signum över ditt liv, som tjänare åt den som fick möta döden på korset.

Men det finns ett annat perspektiv, en himmelsk horisont, en uppståndelsens morgon som gryr! Kristus lever! Det är min segermelodi! ■

Listan av repressalier kan göras lång för den mamma eller pappa som säger: -Jag vill undervisa mitt barn själv, för jag vill att mitt barn ska få en annan grundkunskap om Gud och om livet.

MIDNATTSROPET

ANSVARIG UTGIVARE
Berno Vidén berno.viden@midnattsropet.se

CHEFREDAKTÖR
Stina Fridolfsson stina.fridolfsson@midnattsropet.se

REDAKTION
Ulla Näsholm
Emanuel Johansson
emanuel.johansson@midnattsropet.se

Hemsida:
www.midnattsropet.se
 E-post:
info@midnattsropet.se

SPRIDES FRITT!
 Gåvor till tidningen och
 litteraturmissionen,
 Pg 495 46 24-5,
 Bällsta Mediacenter.
 Meddelande om adress-
 ändring sker skriftligt till
 tidningen.

TRYCK
BMC Tryck & Förlag,
 Bromma 2014
 ISSN 1653-5871

© MIDNATTSROPET
 För tillstånd att använda ma-
 terial, kontakta redaktionen.

MARANATA- FÖRSAMLINGEN I STOCKHOLM

BESÖKSADRESS:
 Bällstavägen 100, Bromma
 Pg 44 10 05-6 (Ange ändamål
 på inbetalningen)
 Hemsida: www.maranata.se
 E-post: info@maranata.se
 Mission i Dominikanska rep.
 Info (spanska) maranata.do

BÄLLSTA MEDIACENTER

Hemsida:
www.ballstamediacenter.se
 E-post: bmc@maranata.se

GEMENSAM POSTADRESS
 Box 20134, 161 02 Bromma
 Telefon: 08-98 56 83 Telefax:
 08-98 21 39

Betongkoloss eller fri församling

Text: Bernardo Vidén

"I vår tid håller väckelserörelserna på att passiviseras och successivt förvandlas till stabila kyrkosamfund.

Det är hög tid att rensa predikstolarna från allt vetenskapligt docerande, för att oförfalskat och rakt på sak kunna proklamera för folket de livgivande sanningarna om synd och nåd, himmel och helvete."

Ovanstående citat är hämtat från en ledare som Midnattsropet publicerade redan 1969. Nu 45 år senare är budskapet mer angeläget och aktuellt än då. Textförfattaren Arne Imsen fortsätter:

- Då korsets dramatik och uppståndelsens kraft åter kommer in i gudstjänsterna, blir det nog många upprivande, men underbart frälsande väckelsemöten för skaror av människor, som fortfarande föredrar ett klart och rakt bibelsvar på frälsningsfrågan.

En tongivande frikyrklig ledares konvertering till den katolska religionen har skakat om svensk kristenhet i grunden. Helt plötsligt har flera framstående kyrkoledare behov att träda fram för att försvara den protestantiska tron framför romersk katolsk lära. Lika plötsligt uppenbarar sig de annars så nedtystade sanningarna om de totalt oförenliga motsatser som finns mellan Rom och evangelisk lära. Ja, man kan leka att ekumeniken fungerar fram till den gräns då allt ska prövas. För paret Ekman ledde provet fram till den tragiska slutsatsen att ingen frälsning finns utanför den stabila romerska kyrkan. Brudförsamling och skökokyrka kan aldrig någonsin förenas.

Varningarna till trots rullar dock det ekumeniska tåget vidare med alla sina otaliga samarbetsorganisationer kyrkblocken emellan. Samfunden står likt orubbliga betongklossar med ödesdigra inteckningar i varandra som effektivt garanterar att ett klart och distinkt omvändelsebudskap utifrån bibeln inte predikas.

Allt som kan stöta blocken bort från varandra tystas effektivt ned under förevändning att världen ska se att kyrkan är ett. Ett talande exempel på en sådan kyrklig ekumenik är Jesusmanifestationen som varje år arrangeras i Stockholm med evangeliska, lutherska och katolska kyrkor som arrangörer. Vilken Jesus är det som presenteras i Kungsträdgården? Är det den Jesus som man uppnår gemenskap med genom att ta emot svenska kyrkans eller katolska kyrkans magiska sakrament eller är det den Jesus som säger att var och en som tror på honom ska få evigt liv som gåva?

Nu finns det församlingar som håller sig vid utkanterna av denna breda religiösa ekumenik, men i kärlek och respekt för att inte stöta sig med varandra. Det finns mycket kyrkopolitik att ta hänsyn till i upprätthållande av relationer. Exempelvis ges en god draghjälp genom statligt finansierade BILDA, som erbjuder bildnings- och kulturverksamhet i form av studiecirklar, kurser och kulturprogram. Allt för att de kristna församlingarna inte ska syssla med vad de egentligen är ämnade till; nämligen att leva och förkunna Guds eviga sanning om synd och nåd, himmel och helvete. Man har förkastat att Guds ord är skarpare än något tveeggat svärd, och att det åtskiljer.

Den levande församlingens absolut farligaste fiende är traditionen. Historien vittnar gång på gång om hur väckelserörelser skakat om nationer för att sedan falla till ro i den egna formen, för att slutligen förlora livet i sin egen tradition.

Maranataväckelsen föddes under 60-talet. Tio år senare uppstod som svar på bön om en djupare församlingsgemenskap ett antal storfamiljer på olika platser i Sverige. Uppbrott gjordes och många uppoffringar för att förverkliga något av en urkristen gemenskap med Apostlagärningarna som förebild. Men det är inte storfamiljen som sådan som är målet, fast-

mer får den vara ett medel för ett långt högre mål; att Guds vishet i sin mångfald genom församlingens liv ska göras känd bland människor.

Ytterligare en generation har passerat och varje ny tid behöver sin väckelse och sina uppbrott. Varje tid behöver sin självprövning; står form och ordning i vägen för målet? Finns risken att tradera en maranatatradition, risken att bli ett stabilt block i tiden? Det är angeläget nu att bryta ned riskfyllda mönster, att inte ge dem fäste, utan låta livet själv få leda församlingen vidare.

Budskapet till oss alla är att villkorslöst bejaka kallelsen att gå till Jesus utanför lägret! Nya testamentet ger inte den institutionella kyrkan någon biblisk rätt att existera. Den hör helt enkelt inte hemma där. Den yttersta tidens budskap till alla Jesu lärjungar är det vi möter i sändebrevet till Laodicea: Om någon hör min röst och öppnar dörren, skall jag gå in till honom och hålla måltid med honom och han med mig.

Den nytestamentliga församlingen har en enda Herre. Hans namn är Jesus! Under hans ledning finns alla förutsättningar att komma vidare. Om organisationen växer sig så stark och stabil att den överlever utan Jesu direkta ledning är det en andlig katastrof. Bibeln kallar fenomenet för "Babylon".

Babylon måste vedergällas och slutligt falla, och församlingen stå fri från alla jordiska band, för den hör himmelen till! Tiden är snart inne för den slutliga striden och för Lammets bröllop! Jesus kommer snart!

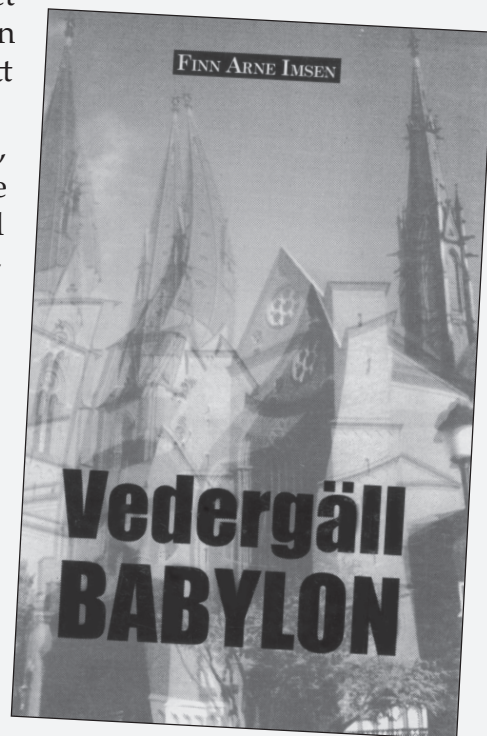
Profetisk varning

Midnattsropet har under hela sin historia givit klara varningssignaler om ekumenik och katolicism. Under de ekumeniska mötena G72, V77, Ö89 och L99 och vid andra tongivande tilldragelser rapporterade tidningen inte bara om vad som skedde utan var ett organ till varning och väckelse. Midnattsropet har bevitnat hur både pingströrelsen och den katolska kyrkan som från början bara var med som observatörer flyttat sina positioner. Pingströrelsen är med som deltagare medan katolska kyrkan på många sätt tagit över det ekumeniska initiativet med inriktningen att samla alla under sina vingar. Under hela denna utveckling har Midnattsropet spridits genom sina medarbetare utanför de ekumeniska lägren till förtret för många och till väckelse för några.

Av avgörande betydelse för detta var Arne Imsen, som med sin förkunnelse och profetiska gåva identifierade företeelser i tiden utifrån det profetiska ordet.

Idag är situationen den att det som för några decennier sedan krävdes profetisk skärpa för att se blivit uppenbart för alla.

Boken "Vedergäll Babylon", en serie bibelstudier som Arne Imsen höll 1986, är ett exempel på hans profetiska och avslöjande förkunnelse.. Läsaren förstår att varningen och risken att dras med i det babyloniska avfallet gäller alla. Budskapet manar till djup självrannsakan. Midnattsropet publicerar i det här numret det första kapitlet i boken.

Beställningsinformation:
maranata.se/media

Tel: 08 - 98 56 83

Epost: bmc@maranata.se. **Pris:** 39 kr + porto

MIDNATTSROPET

Sprides fritt

6 nr/år

www.midnattsropet.se 08-98 56 83

Babylons fall

Kapitel ett ur boken *"Vedergäll Babylon"* av Arne Imsen, BMC-förlag 1999

Innan katastrofen inträffar, måste vi lämna detta system, detta skökovälde. Inte bara lämna det, men med vårt eget liv som insats protestera mot det och hämnas för alla dess fruktansvärda gärningar, och avslöja dem.

”Fallet, fallet är det stora Babylon; det har blivit en boning för onda andar, ett tillhåll för alla slags orena andar och ett tillhåll för alla slags orena och vederstyggliga fåglar.”

Så börjar Uppenbarelsebokens 18:e kapitel. Fortsätter vi till kapitel 19, läser vi i första versen:

”Sedan hörde jag likasom starka röster av en stor skara i himmelen, som sade ”Halleluja! Frälsningen och äran och makten tillhöra vår Gud.”

Upptakten till kapitel 18 i Uppenbarelseboken är egentligen alldeles förfärlig, och svår att tillgodogöra sig, eftersom språket är så annorlunda än det vi är vana vid. Vi har inte lärt oss att lyssna till och förstå dessa märkliga texter.

Vi har många föreställningar om hur himlen uppenbarar sig i tiden. Väckelser har gått fram och förändrat mycket. Men här läser vi om en ängel, som kom ned från himlen. Han hade stor makt, och jorden upplystes av hans härlighet. Då ängeln utfört sin mission, talas i nästa

kapitel om starka röster från en stor skara i himmelen som sade: ”Halleluja! Frälsningen och äran och makten tillhöra vår Gud!”

Himlen griper alltså in för att informera oss, så att vi inte blir överrumplade, utan är väl förberedda. Himlens halleluja ger klart besked om att resultatet av uppdraget var segerrikt. Det ligger något mycket positivt i detta som verkar så skräckinjagande och förfärligt. Det är betydelsefullt att vi förstår vem som har inspirerat till denna lovsång, och varför.

Mörkret i världen tilltar för varje dag som går. Men här läser vi att jorden blev upplyst av en ängel med enorm makt. Det vi kan registrera med våra fem sinnen stämmer sällan med den sanna verkligheten. Det finns en jordisk, tidlig verklighet, men det finns också en himmelsk, som ser helt annorlunda ut. Därför är det viktigt att vi som kristna blir orienterade, så att vi vet vad himlen har att meddela. Eller, som det sades i de fem sändebreven:

Man måste höra vad anden säger till församlingarna.

Vad säger Anden idag till Guds församling? Har vi öppna öron till att höra; är vi mottagliga för vad Anden har att säga – och sedan också till att lyda och förverkliga vad Anden manar?

När människor talar positivt och negativt, bedömer de så ytligt med vanliga vetenskapliga, mänskliga instrument. Man saknar förmåga att bedöma tingen sant och i överensstämmelse med vad Ordet säger. Det är något fantastiskt och underbart i att Babylons fall inleder Uppenbarelsebokens 18:e kapitel, även om processen fram till sammanbrottet är

Hela världen är fylld med människor, som lever ut och uttrycker sina religiösa känslor i sånger, visor, tillbedjan, kyrkobesök, riter, ceremonier, pilgrimsfärder, tillbedjan av relikier och helgon, etc. Den religiösa känslan är mycket dominerande. Den hittar ständigt nya uttrycksmedel.

fruktansvärd. Men det finns möjlighet att orientera sig och vinna seger.

Alla definitioner och kategorier i denna komprimerade text är otäcka. Man upp-

lever skräck och fasa inför denna typ av osynliga krafter. Det handlar inte om spöken, tomtar och vidskepelser, utan om en osynlig värld som är verklig, och definieras punkt för punkt.

När bibeln talar om demoner, så är det demoner. Det är inget lånat uttryck för något annat än vad bibeln säger det vara. Det är kroppslösa andar som är ute och söker efter bostad. Demoner har bott i människor som gått hädan. De uppenbarar sig ständigt, alldeles speciellt i religiösa sammanhang.

Bibeln säger att Babylon blivit en bönings för demoner. Det är inte fråga om influenser, tillfälliga angrepp eller tillfälliga kaotiska förhållanden, oro och plågor, utan något konstant; besättelse och ockupation. Det beror på hennes väsen och det hon styrs av. Varenda människa på denna jord är inte bara andeinfluerad, utan demonbesatt. Skriften säger att denna andemakt är verksam i de ohörsamma. Det finns ingen anledning att känna sig glad över detta fenomen. Ändå är det en välsignelse i att detta blir uppenbart, för då kan människan bli hjälpt. Det stora problemet är att just detta faktum lyckas andevärlden dölja och hemlighålla, så att människan menar sig vara fri och självständig, då hon egentligen är träl och vanligtvis förslavad och behärskad för att tjäna den makt som bor i henne.

Ibland har detta slaveri civiliserade former, och ibland primitiva. Vi kan av en eller annan anledning välja det ena framför det andra. Men oberoende av vilken utvecklingsnivå detta representerar, är det alltid fråga om något förfärligt. Människan är förblindad och ser inte, hon är förmörkad till sitt förstånd och förstår inte, och hon har blivit förhärdad i sitt hjärta så att hon inte kan ta emot hjälp. Så beskriver bibeln människans tillstånd, och därför hjälper inga ytliga åtgärder att försöka reformera denna individ. Man lyckas möjligen göra ondskan litet mera raffinerad, mindre förarglig och kanske mera njutbar. På det sättet är den mindre störande för offret och omgivningen.

Det fasansfulla i dessa operationer som pågår med ökad intensitet är dess målsättning. Inte att göra individen demonisk eller satanisk i första hand, utan att för evigt skilja människan ifrån Gud. Detta är förtappelse. Förtappelse är ett fruktansvärt uttryck, men det beskriver inte på långa vägar vad människan förlorar.

Jesus använder uttryck som ger oss en liten inblick i detta förfärliga tillstånd av

Det babyloniska världsväsendet gör oss väl förberedda att ta emot Anti-krist. Just genom sin undervisning och livsstil; sitt sätt att tillbedja och andra mönster av tolerans, ekumenik, kultur, diplomati och makt – alltsammans detta, med dess religiösa kvaliteter och karismatiska fenomen, bereder oss att ta emot och tillbedja Antikrist.

evig olycka. Han säger: "Den som tror och bliver döpt, han skall bli frälst." Det är ju välsignat och underbart. Men så fortsätter han: "Men den som inte tror, han skall varda fördömd." När bibeln talar om att vara "dömd" gäller det ett tidligt tillstånd, men när den talar om "fördömd" så är det ett förevigt tillstånd

som man omöjligt kan förändra.

Djävulens plan är att för evigt skilja människan från Gud. Hur skall detta gå till? Genom sina budbärare erövrar och ockuperar Satan mänskligheten. För detta har han enorma resurser. En del av de kraftresurser Satan har, är religiösa till sin karaktär, och influerar hela mänskligheten. När bibeln talar om demoner, så är det i allra högsta grad fråga om religiös påverkan.

Människan är egentligen oerhört religiös. Hon vill gärna sjunga psalmer och tillbedja skapelsen. Uttrycka sina religiösa känslor i poesi, toner, ord och annan konst. Hela världen är fylld med människor, som lever ut och uttrycker sina religiösa känslor i sånger, visor, tillbedjan, kyrkobesök, riter, ceremonier, pilgrimsfärder, tillbedjan av relikier och helgon, etc. Den religiösa känslan är mycket dominerande. Den hittar ständigt nya uttrycksmedel.

Babel var inte endast fullt av demoner. Det var också ett tillhåll för onda och orena andar och alla slags orena och vederstyggliga fåglar. De symboliserar idéerna och lärorna, som sprider sig över jorden. Socialism, kapitalism, liberalism – politiska idéer och filosofier – alltsammans är inspirerat av just denna makt. Det är svårt för oss att fatta, men så är det. Babylon är ett resultat av mänsklighetens mångtusenåriga strävanden att höja sig över syndens konsekvenser utan personlig omvändelse och gudomlig frälsning. Det vackraste som uttalats här på jorden har vanligtvis uttalats av människor som varit berörda av dessa orena andemakter. Bildning, naturlig utrustning och kultur är influerade. Konserthus, nöjespalats och kyrkor har blivit tillhåll för onda andar. För att uppleva detta, måste man ha en levande ande. Då får man i miljö och atmosfär en dominerande känsla av främlingskap. Man hör inte hemma här.

Inom vårdsektor, utbildningssektor, kultur- och religionssektor – överallt möter vi denna andemakt. När man kommer i kontakt med den, är det något som protesterar inom en. När man sitter på tåget, går ut i parken – nästan var som helst, kommer man i beröring med sådant som är typiskt för denna värld. Då upplever man påtagligt främlingskapet. Om man bekänner sanningen, blir man stämplad som fanatiker, idiot, sekterist, svärmare eller dåre. Man får inte tala om hur man upplever allt det kulturella och stämningsfulla, som andra människor

sätter värde på och drömmer om.

Texten börjar: "Fallet, fallet..." Den inleder med slutscenerna. När vi läser hela sammanhanget, måste vi nämligen ha slutscenerna klara för oss, annars kommer vi inte att förstå vad texten har att säga. Om Babylon har fallit, då är det väl ingen mening med att komma med appellen: "Dragen ut ifrån henne." Man kan inte gå ut ifrån något som inte längre existerar. Men vi måste ha bilden klar för oss att det vi lämnar är på väg mot sin slutliga upplösning. Det är alltså därför vi lämnar Babylon. Det finns ingen annan väg. Så länge vi har alternativ, kommer vi att gå fram på den väg som kostar minst och verkar enklast och lättast. Men "fallet, fallet är det stora Babylon"! Detta är slutscenerna, sista fasen av en mångtusenårig utveckling, eller rättare, urartning.

Nu är den sista generationen framme vid slutmålet, och frågan är om den ska ta sig ut ur katastrofen, eller störta samman i denna fruktansvärda, babyloniska uppgörelse. Vi måste göra klart för oss allvaret med det vi sysslar med. Budskapet måste få den rätta dimensionen, så att vi inte försöker göra kristendomen till ett fredsprogram eller ett tänkbart alternativ. Så länge vi har ceremonierna, högtiderna; alltsammans detta, som vi på ett eller annat sätt slår vakt om, kommer det inte att bli något allvar i budskapet. Det kan inte forma oss så länge vi har en möjlighet att komma undan på ett smidigare, behagligare och bekvämare sätt. Det vi gör är inte motiverat utifrån det vi ser idag, men utifrån det faktum att alltsammans skall störta samman inom kort. Mycket av det vi sysslar med är oförsvarligt.

Det babyloniska världsväsendet gör oss väl förberedda att ta emot Antikrist. Just genom sin undervisning och livsstil; sitt sätt att tillbedja och andra mönster av tolerans, ekumenik, kultur, diplomati och makt – alltsammans detta, med dess religiösa kvaliteter och karismatiska fenomen, bereder oss att ta emot och tillbedja Antikrist.

Jag vågar inte besöka stora möten och kampanjer utan att vara väl förberedd, och jag lyssnar noga. De har något gemensamt med den suggestiva stämning som finns exempelvis vid internationella boxningsmatcher, då människorna samlas i skaror för att kora en mästare. En av två vinner. Den som slår ner den andre blir bejublad och ärad. Man går efter principen att den starkaste får människornas tillbedjan. Detta är antikristligt.

Vår uppgift är inte att bejubla det starka hos människor, utan att hjälpa det som är svagt och eländigt. På en idrottsarena jagar man en läderkula med luft i. Den som lyckas få den här läderkulan i mål flest gånger är hjälte, och på det kan han bli mångmiljonär. Massor av människor skaffar så sina hjältar och idoler, som de beundrar och premierar. Om man går in i ett idrottssammanhang och lyssnar på tonen i spelet, hör man tillbedjan – extatisk tillbedjan. Sedan kan man gå till ett kampanjmöte, där predikanterna har samma strävan som man har i idrotts-evenemangen. Den som säger de finaste och bästa sakerna, får de starkaste applåder. Pastorererna har riktigt ordentliga fighter för att slå ner Satan. Det applåderas. Kvalitativt är det samma fenomen som vid boxningsmatcherna.

Vi tycker att det är skillnad om man på det sättet istället förhålls Jesus. Det är just där fräckheten ligger. Vi påstår att vi förhålls Jesus, men det gör vi

Budskapet måste få den rätta dimensionen, så att vi inte försöker göra kristendomen till ett fredsprogram eller ett tänkbart alternativ. Så länge vi har ceremonierna, högtiderna; alltsammans detta som vi på ett eller annat sätt slår vakt om, kommer det inte att bli något allvar i budskapet.

inte. Istället skapar vi förutsättningar för idoldyrkan och människoförgudning. På det sättet får vi stjärnor, som får över hela världen. Det är gradskillnader mellan det som sker i en boxningsring och en väckelsekampanj, men knappast väsensskillnad.

Därför måste Gud återföra sin församling till den ursprungliga husförsamlingsgemenskapen, där de kristna fick sitta ner tillsammans och studera bibeln

för att bedöma dagssituationen och sitt eget andliga liv. Förenas i tillbedjan och andlig tjänst, och inte överlämna ansvaret på ett fåtal entreprenörer, specialister eller stjärnor. Om vi inte återgår till denna ursprungliga form, kommer vi att allt mera bli beroende av de mönster man har ute i världen. Och så är vi med och bygger upp människorna mentalt för att ta emot Antikrist. Man byter bara ut orden och namnen. Istället för Herren Jesus Kristus sätter man något annat i centrum. Så fungerar det antikristliga, babyloniska väldet.

Förstår vi allvaret i budskapet "fallet, fallet är det stora Babylon"? Får denna verklighet dominera oss, så att det vi gör, säger och engagerar oss i är präglad av denna kunskap som inte är ett program och en idé men en livsstil? Detta kan ske endast om vi får uppleva den helige Ande. Men den helige Ande upplever vi inte så länge vi har något av babyloniskt väsende. Följaktligen måste vi ledas in i en situation där intresset för dessa ting tas ifrån oss. De måste dö.

Vi läser: "Dragen ut ifrån henne, I mitt folk, så att I icke gören eder delaktiga i hennes synder och fän eder del av hennes plågor." Naturligtvis måste jag veta vad jag skall dra ut ifrån. Vem är "hon"? "Dragen ut" - en uppbrottsorder, maning till aktiv handling. Det är inte passivt konstaterande eller försanthållande, utan en demonstration; en proteströrelse, ett uttåg. Det är inte fråga om att distansera och sedan slå sig till ro, för strax kommer nästa direktiv: "Vedergäll henne." Det är alltså i nästa moment fråga om att bekämpa. Det är inte Gud som skall vedergälla henne.

Gud skall slutligen störta henne samman. Men det är vi som skall förbereda detta sammanbrott. Det är vi som skall vedergälla henne vad hon har gjort. Vad är det då hon har gjort, som mer än något annat kan ligga henne till last? Vi har inte förmåga att förstå detta utan att den helige Ande gör det klart för oss. "Genom hennes trolldom blevo alla folk förvillade." Miljoner av människor går evigt förlorade genom hennes förförelse. Hennes förfärliga gärning, säger Skriften, är att hon genom sina förföriska konster är den direkta orsaken till att alla folk på jorden är förvillade. Förvillade betyder bedragna. De har blivit bedragna med avseende på Kristus, med avseende på kristendomen, livet, himlen och helvetet. Detta har hon alltså åstadkommit genom att immunisera mänskligheten med reli-

giositet. Hon har gjort den oemottaglig för korsets evangelium.

Nu kräver himlen att Guds vittnen avslöjar henne och uppenbarar vilken fruktansvärd förförlig konst och falskhet hon representerar. Problemet ligger i att vi inför hennes attacker, surdegspriester och förfärliga makt är så tysta. Vi har fått lära oss att det är kärleksfullt att tåla. Så skyddar vi detta system så att det ostört kan utbreda sitt världsherravälde och härska vidare, med det resultatet att mänskligheten blir förtrollad, och skaror går förlorade.

Hur många skulle ha varit kristna i vårt land om inte svenska statskyrkan funnits? Skaror! Vilka är det som hindrar medborgarna att höra evangelium? Svenska Kyrkan och frikyrkorna! De presenterar sina program, samfund, traditioner, osv, och bekämpar varandra under sken av att vara ekumeniskt sinnade. Därmed bedrar de människorna; också med avseende på enheten. Hur länge kan en väckelsekristen vara tyst inför detta; vara solidarisk med kyrkan och svika människorna? "Vedergäll henne" står det i Skriften. Det innebär att hämnas henne. Hon skall avslöjas. Men försök slita sönder henne i olika beståndsdelar; tala om vem hon är! Det tål hon inte. Då kommer förföljelsen. Men då finns det hopp, för så blir hon avslöjad.

Många människor går med sakramentens hjälp förlorade. Bibeln talar om en evig fördömmelse. Människorna vill möta Gud, och får prästernas sakrament, barndop och konfirmation för att sedan konstatera att kyrkan bedrog dem.

Vi är så babyloniserade att vi tänker mera på vår egen materiella välfärd och framtid än vi tänker på det faktum att Jesus kommer när som helst, och skaror skall vakna upp en gång över det faktum att deras själar är evigt förlorade, på grund av vår tystnad. "Vedergäll henne vad hon har gjort, ja, given henne dubbelt igen för hennes gärningar; iskänken dubbelt åt henne i den kalk vari hon

har iskänkt. Så mycken ära och vällust som hon har berett sig, så mycken pina och sorg mån I bereda henne." Vi har i uppgift att bereda henne pina. Hur skall man pina henne? Hur skall man bereda henne sorg?

Det absolut värsta som kan drabba denna världsmakt är det genomträngande och avslöjande himmelska ljuset. Det himmelska ljusets sändebud är outhärd-

Vi är så babyloniserade att vi tänker mera på vår egen materiella välfärd och framtid än vi tänker på det faktum att Jesus kommer när som helst, och skaror skall vakna upp en gång över det faktum att deras själar är evigt förlorade, på grund av vår tystnad.

liga och förödande för allt det Babylon representerar.

Skökan säger: "Jag är drottning!" Hon är högmodig och inbilsk. Vi skall förklara för henne och andra att hon inte är någonting annat än en kvalificerad ärkehora. Hon lever i ett fruktansvärt otuktstillstånd och bärs upp av vilddjuret som hon försökt dölja. Alla de hemlighetsfulla, hädiska namnen hon bär säger sanningen om henne. Det vet människorna i världen ingenting om, men vi i Guds församling vet vem hon är. Hennes gudstjänstliv är uppenbart och relativt känt, men det hon sysslar med, som de flesta människor inte känner till, måste vi avslöja: hennes han-

del med människosjälar. Detta budskap måste födas i den lilla gruppen, bland enskilda individer, som är medvetna om vad det innebär.

"Fallet, fallet..." Det är slutscenen. Vi måste ha den klar för oss. Innan katastrofen inträffar, måste vi lämna detta system, detta skökovälde. Inte bara lämna det, men med vårt eget liv som insats protestera mot det och hämnas för alla dess fruktansvärda gärningar, och avslöja dem. Det blir då, som det var en gång förut, när profeten sade: "Jag har nitälskat för Gud....jag är ensam kvar." Drottning Isabel hade slaktat profeterna som påminde om Abrahams, Isaks och Jakobs Gud under de stora, religiöst stämningsmättade folkfesterna, då man dyrkade både Baal och Israels Gud i ekumenisk förening under folkets njutning och jubel.

Då kom profeterna med budskapet från Herren, och fick ta konsekvenserna. De slaktades ned, en efter en, till dess att Elia upplevde att han var ensam kvar. Så kom mötet på Karmel, där han förklarade och proklamerade: Om Gud är Gud, så tillbed honom, om Baal är Gud, så tillbed honom! Så kom det svar, som är det enda rätta i en sådan situation: Den Gud som svarar med eld, han är Gud! Det räckte inte med att offret åts upp av lågorna – även stenarna måste förbrännas. Den enda kraft som rår på skökoväldet är Guds eld. Och den måste gå ut ur vår mun. Vi måste tala profetiskt, frimodigt och avslöjande. Inte främst i traditionellt ordnade möten i kyrkorna; utan på nya platser, i nya samlingar, på det sätt situationen kräver:

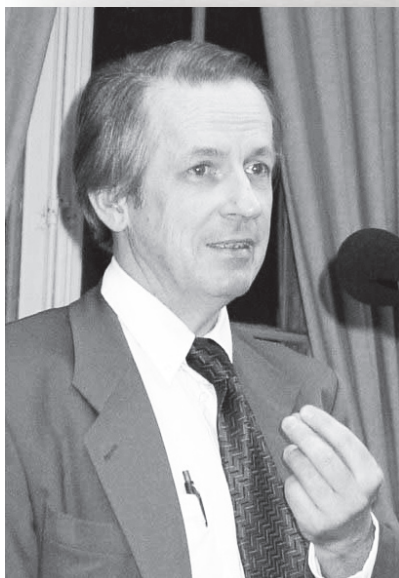
"Vedergäll henne!" Hämnas, avslöja henne! Så säger Skriftens ord. Det räcker inte med att vi passivt registrerar och förklarar. Vi måste aktivt angripa och bekämpa. Så frälsar vi våra själar, och blir bevarade från den babyloniska förbannelsen. ■

Radio Maranata

Stockholm, 88 MHz Dagl. 8.00 Månd & onsd 18.00

Göteborg, 94,9 MHz Tisd 21.00, Lörd 15.00

Radiosändningar via internet: <http://maranata.se/media/radio-maranata/>

Jesu seger p

Predikan av Gunnar Nilsson

Det är underbart att gång på gång betona detta att Jesus genom blodet på korset har vunnit seger, han har uppstått och han har vunnit seger över de onda makterna. Han har uppfarit till himlarna, och sitter på Faderns högra sida och regerar i härlighet. Det finns ingen annan väg till Gud. Det finns ingen annan möjlighet att uppnå evigt liv. Det finns ingen djupsinnighet som övergår dårskapen som Gud lät predikas genom försoningen i Jesus Kristus.

Vem kan utforska Guds kärlek till oss i Kristus Jesus? Han sände sin son medan vi ännu var syndare. Och innan världens grund var lagd, utvalde han oss i Kristus Jesus, prisat vare Herrens namn. Vi sjunger i en sång att "källan ingen botten har". Det finns ingen begränsning av de gudomliga realiteterna. Det är en sanning som förkunnats för oss genom Ordet sedan världens begynnelse.

Det står i Kolosserbrevets andra kapitel att *"verkligheten själv finnes i Kristus"*. I en nyare översättning: *"verkligheten själv är Kristus"*. Då syftas på det tidigare judiska väsendet då man lade vikt vid mat och dryck, nymånad, högtider eller sabbat. Vi behöver inte dömas efter sådana ting, för detta var bara en skuggbild av det som skulle komma.

Kristus var med från världens begynnelse, och Gud utvalde oss i Kristus förrän världens grund var lagd. Vi kan inte tränga in i de eviga perspektiven om tider och gränser, men det är som om skuggan kastades bakåt och man fick se dessa ting på ett förebildligt sätt, det som skulle komma. Det här var dyrbart så

länge vi inte hade mött verkligheten. Men nu hade Kristus kommit, man hade sett verkligheten och vittnade om vad man sett och hört. Vi kan predika Kristus som är Guds väsens avbild, och proklamera den verklighet som finns i Kristus för människor i vår omgivning på olika sätt. Vi har hört om behovet och nödvändig-

så mycket som möjligt av den kristna grunden. Men många människor, särskilt de äldre, har en klarhet om hur det egentligen ska vara i det kristna livet, även om de inte själva vill ta steget att bli en dåre för Kristus. Därför känner de igen atmosfären och tonen när vi börjar yttra oss om saker och ting. Rättfärdigheten är vunnen

Vi är inte av den här världen. Vi är ställda här som fyrbåkar i natten för att leda vilsna människor tillbaka till Gud. Det är ett oerhört ansvar.

heten av att vara vittnen och att tala om det enda nödvändiga. Må Herren leda oss var och en, så att vi kan vara rätta vittnen. I första hand genom vad vi är. Det går ju an att tala och säga en massa saker, men frågan är om det finns en motsvarighet i våra liv. Vi kan också utan ord vara Kristus-människor. Det finns exempel på det. Förhoppningsvis märks det i våra liv att Kristi ande bor i oss, utan att vi talar om det. Människor kan känna, utan att jag går eller uppför mig på något speciellt sätt, att jag är fylld av Kristus. Det känns om det är rätt ställt med oss, för vi har fått hans rättfärdighet. Vi är inte klädda bara i våra vanliga kläder, vi är iklädda hans rättfärdighet. Det märks och det känns.

Många människor ute i världen har ingen kunskap. Samhället är avkristnat, och det ligger i världens avsikt att få bort

åt oss, och måtte vi vara ljus i världen och salt. För vi är inte av den här världen. Vi är ställda här som fyrbåkar i natten för att leda vilsna människor tillbaka till Gud. Det är ett oerhört ansvar, med tanke på att så många människor går förlorade. Vår uppgift är att proklamera Kristus för dessa människor. Jesus är verkligheten. Verkligheten själv är Kristus. Tidigare i detta kapitel som jag citerat, står det:

-Se till att ingen rövar bort er med sin tomma och bedrägliga filosofi byggd på mänskliga traditioner och stadgar, och inte på Kristus.

Vi vet vad det innebär att ha fått våra synder förlättna, att ha fått möta Jesus och lära känna honom. Det är väldigt underbart och väldigt nödvändigt att gång på gång påminna varandra om detta på ett enkelt sätt. Många gånger kläder man evangeliet i väldigt fina fraser och djupsinniga tan-

Å Golgata räcker

kar och teoretiska utläggningar. Det kan ha sitt värde, man kan belysa evangeliet på olika sätt. Men den tid vi lever i, appellerar väldigt mycket till vår förmåga att tänka. Människor har lärt sig under en ganska lång tid att ta till sig information och tillgodogöra sig den på det bästa sättet med syfte att bli en så effektiv och duktig människa som möjligt.

Iyrkeslivet är det ju så. Den ena kursen avlöser den andra. Man måste hela tiden vara uppdaterad, som det heter, för att lära sig mera och bli mer produktiv; bli så bra som möjligt både personligen och för samhället. Också i det kristna sammanhanget kommer detta in. Jag anser att det ligger en fara i denna ”kursmentalitet”. Man tar fram en tavla och visar med skisser sådant som kan vara bra för att lära in saker och ting i skolarbetet, och i viss mån har sitt värde i församlingen. Men det viktiga är inte att vi lär oss de religiösa, kristna och bibliska tingen med vårt förstånd. Vi kan bli väldigt kunniga, och lära oss än det ena och än det andra och kunna redogöra för det mest djupsinniga; historiska sammanhang, osv. Men – är du frälst? Har du mött Jesus? Har du prisat honom? Har du gråtit ut inför honom? Har du lärt känna hans kärlek?

Det där är ett annat språk, som har tagits bort till stor del, för att vi ska lära oss så mycket, vi ska förstå så mycket, vi ska se så mycket, vi ska ta till oss så mycket för att vi i vår tur ska kunna tala om för andra.

Vad gör vi i det sammanhanget? Jo, när

vi tagit till oss denna intellektuella kunskap i vårt medvetande, då fortsätter vi i dessa banor. Välutbildade människor kommer in i Guds hus. Det är inget fel att vara välutbildad, men om man använder de välutbildades kunskaper, och tror att de olika metoder och sätt man tillägnat sig i världen ska kunna användas för att nå ut med evangelium, då har man kommit fel. Var finns den kyrka som inte har en dramagrupp eller dansgrupp eller någon form av spektakel för att lära människorna att på ett enkelt sätt ta till sig evangelium? Det är väldigt farligt att göra saker och ting, som man tror, lättillgängliga på det här sättet. Vi kan få folk att gråta och skratta, bli gripna och engagerade. Vi kan få folk till praktiskt taget vad som helst, om vi är duktiga, kan agera på scenen och uttrycka oss på ett

mer inte längre än vad Herren kan utföra igenom oss genom den helige Ande.

Det enkla, det grundläggande evangeliet vi möter, som de första lärjungarna fick gå ut med när Jesus kallade dem: Följ mig, så ska jag göra er till människofiskare! Det är det vi behöver komma tillbaka till. Det enkla. Vi kommer ingenstans med allting annat. Vi kommer någonstans bara om den helige Ande får smörja oss och vi får förkunna ordet i kraften av den helige Ande så att människor får uppleva styng i sina hjärtan. Det var det man upplevde första pingstdagen. Vi behöver komma tillbaka till enkelheten och äktheten man hade i början. Man fick ett styng i sina hjärtan. Så blev man Kristi lärjungar, som uppfylldes av hans härlighet. Herren vill uppfylla oss med sin härlighet, sin kraft och sin smörjelse. Han vill låta sin helige

Men – är du frälst? Har du mött Jesus? Har du prisat honom? Har du gråtit ut inför honom? Har du lärt känna hans kärlek?

speciellt sätt. Visst kan vi få människors uppmärksamhet. Men – har de fått möta Jesus? Har de känt ett styng i sina hjärtan? Den första pingstdagen hade de inget av dessa hjälpmedel. Ja, men nu har vi det, kan någon pigg kyrkomedlem upplysa om, så nu har vi det bättre! Men jag tror inte det blir bättre. Det handlar inte om en bra utveckling. Det är viktigt att vi förstår vad vi håller på med. Vi kom-

Ande uppfylla hela vår varelse, så vi får del av honom. Det här kan inte förklaras. Vi kan inte kläda i ord mycket av det Gud vill göra i våra liv. Vi kan inte arbeta schematiskt, vi kan inte visa: så här är det. Bibeln säger att den som är född av anden, är som vinden. Du hör dess sus, men du vet inte varifrån den kommer eller vart den far. Så är det med var och en som är född av anden. Det finns inga givna

mänskliga ramar och fack att placera in saker och ting i, det finns bara den för oss oberäknliga gudomliga kraften, som vi inte kan tämja.

Gud give att vi kan intas av denna kraft och föras dit Herren vill föra oss – både geografiskt och andligt, så vi kan föras vidare och växa till i hans styrka och hans härlighet.

Se till att ingen rövar bort er med sin tomma och bedrägliga filosofi. Nu var det naturligtvis speciella saker som Paulus hänvisar till här, men det gäller också oss. Tomheten – det finns mycket ord och mycket prat och mycket av det som jag har nämnt här. Men frågan är vad som är byggt på mänskliga traditioner, och vad som är byggt på Kristus. Låt oss öppna våra hjärtan för Herren! Han var till i gudsskepnad, han räknade inte jämlikheten med Gud som ett byte, står det. Han utblottade sig själv, och blev lydig intill döden på korset. Det här kan ingen teaterföreställning göra levande för någons hjärta. Men den helige Ande kan röra vid någons hjärta, så han kan se härligheten hos Kristus.

Jesus säger: *"I världen lider ni betryck, men var vid gott mod, jag har övervunnit världen."* Ofta fastnar vi vid det första - betryck. Vi ser i den politiska världen och i den religiösa världen. Vart ska vi vända oss? Situationen trycker oss ned. Men var vid gott mod, sa Jesus, i alla fall, för jag har övervunnit världen! Det är seger i namnet Jesus! Han har klätt av makterna och förevisat dem offentligt, sedan han på korset triumferat över dem. Det är seger i vad Jesus har gjort, och det finns ingen makt i höjden eller i djupet som skulle kunna skilja oss från Guds kärlek i Kristus Jesus. Vi behöver uppleva närheten till Herren mer och mer i den tid vi lever. Inte bara i mötena, men i hemmet, på arbetet, ute bland människorna. Ju mer vi känner gemenskapen med Jesus, dess mer känner vi oss som främlingar i världen. Det är en riktig utveckling, eftersom vi verkligen är främlingar i den här världen. Vi är i den, men inte av den. Bibeln säger faktiskt att vi har kommit till den levande Gudens stad, till änglar i mångtusental. Vi är faktiskt, andligen, insatta i den andliga världen. Vi har omkring oss en stor hop av vittnen. Vi förstår sällan det här, men i gudsgemenskapen, och när den helige Ande får göra det levande för oss, så kommer vårt sinne att bli upplyst av härligheten i honom. Det

finns ingen gräns för denna härlighet, Gud vill föra oss längre och längre. Då blir det så att vi ser tingen med det gudomliga perspektivet. Och inte bara med det gudomliga perspektivet, men på det gudomliga sättet.

Abraham blev allt starkare i tron, för han ärade Gud. Gud hade talat till Abraham. Tiden gick och ingenting hände, men Guds löfte uppfylldes, och Abraham trodde ändå, fastän allting var omöjligt, mänskligt sett. Denna tro är en följd av vandringen med Herren. Det handlar inte om att vi ska tillägna oss någon sorts jag-ska-ha-det-mesta- och jag-ska-ha-det-bästa-attityd genom tron.

Det är underbart att gång på gång betona detta att Jesus genom blodet på korset har vunnit seger, han har uppstått och han har vunnit seger över de onda makterna. Han har uppfarit till himlarna, och sitter på Faderns högra sida och regerar i härlighet. Det finns ingen annan väg till Gud.

Det är en annan sak. Men det handlar om den gudomliga härligheten. Ju mer vi kommer i gemenskap med Herren och får uppleva mer av hans kraft, hans smörjelse, hans härlighet, dess mer kommer de yttre omständigheterna; betrycket i världen och det som ser omöjligt ut för människor och omöjligt för oss själva; det kommer att sänkas, och istället kommer det gudomliga att höjas. Och när tron på det här sättet får växa sig större än tvivlet, då blir det en gudomlig proportion på tingen, som är riktig.

För det är inte riktigt att stå med båda fötterna på jorden. Det är ett kärt uttryck att säga att man ska göra det. Men det behövs ingen uppmaning till det, för det sköter ju tyngdkraften om, rent fysiskt. Och det sköter också allt annat, både inom oss och utom oss om. Men Herren vill lyfta vår blick upp mot hans härlighet och hans möjligheter, så vi ser att det finns en annan värld att skåda in i. Där saker och ting händer som inte kan hända när vi ser det på vårt sätt. Och som inte heller kan hända när vi försöker tämja de andliga tingen och stoppa in dem i de

mönster vi vill göra.

Det finns en härlighet, det finns en frihet, det finns en storhet, det finns en möjlighet. Vi får lära känna höjden, bredden, djupet, vidden – alla dimensioner, som vi inte har i vår fysiska värld, men som finns i den andliga världen. Gud vill visa oss sin härlighet. Och alltsammans detta äger bestånd i Kristus. För verkligheten själv finns i Honom.

Den materialistiska världen kan aldrig komma längre än dit förståndet räcker. Men vi har kommit längre. Vi har kommit förbi. Vi har kommit in i den gudomliga härligheten. På ett sätt är vi bundna av de tidsbegränsade, jordiska förhållandena.

Men å andra sidan bryts också de fysiska och tidsmässiga gränserna när Gud vill. Jesus sa, när lärjungarna frågade: vem kan då bli frälst. Ja, för människor är det omöjligt, det håller Jesus med om. Men inte för Gud, ty för Gud är allting möjligt, prisat vare hans namn!

När Filippus hade talat med hovmannen, ryckte Herrens Ande bort honom, och han blev senare sedd på en annan plats, Asdod. Målet är inte att vi ska uppleva spektakulära och märkliga saker. Målet är att vi ska komma in i den andliga dimensionen. Inte för vår skull, och för att det ska bli konstigt och märkvärdigt, men för att Gud ska få utföra det han vill med oss. Köttet och anden ligger i strid med varandra för att hindra oss att göra vad vi vill. Men Gud vill frigöra oss så vi kommer in i övernogslivet. Då kan Gud visa oss vad som är den egentliga verkligheten. Det är inte den materialistiska omgivningen, det är inte de saker människor i allmänhet sysslar med. Eftersom man saknar livet i Gud så måste man bygga

upp stora saker av vad som egentligen inte är någonting. Både i samhället och individuellt ser man ständigt exempel på detta. Man gör hela kulturer på sådant som faktiskt inte är någonting. Det är för det mänskliga ögat verkligheten. Och så ser man på vad de kristna håller på med; att det bara är fantasier och strunt. Men det är ju precis tvärt om! Det är vi som har funnit verkligheten, för verkligheten själv finns hos Kristus. Och det andra är sådant som inte kommer att bestå. Vi har funnit de eviga värdena, de eviga sanningarna. Det Gud har givit oss genom Jesus Kristus.

Det är underbart att gång på gång betona detta att Jesus genom blodet på korset har vunnit seger, han har uppstått och han har vunnit seger över de onda makterna. Han har uppfarit till himlarna, och sitter på Faderns högra sida och rege-

rar i härlighet. Det finns ingen annan väg till Gud. Det finns ingen annan möjlighet att uppnå evigt liv. Det finns ingen djupsinnighet som övergår dårskapen som Gud lät predikas genom försoningen i Jesus Kristus. Det är förstånd att söka Gud, säger bibeln. Den säger också att dårarna säger i sina hjärtan: det finns ingen Gud. Han är visdomens och kunskapens källa. Alltsammans äger bestånd i Jesus Kristus. Honom har Gud givit åt församlingen till att vara ett huvud över allting. Vi är förenade med Kristus. Han är inte en som vi kommer till någon timme på söndag förmiddag och sen går ifrån, utan han har tagit gestalt, tagit sin boning i oss genom den helige Ande. Vi är förenade med honom. Han är det äkta olivträdets saftrika rot. Vi har blivit inympade i honom, vi som inte var den här sortens träd. Vi var den hedniska, vilda grenen. Men så blev vi tagna ut ur vårt sammanhang och insatta i honom. Så

får vi del av samma pulserande liv som är i Kristus, som är i församlingen. Det är i oss, och så strömmar det! Det här är verkligheten!

Det här är vad Gud vill visa oss mer och mer utav; vilken härlighet vi har i honom och vilka möjligheter som finns i honom. Där allt hopp var ute för Abraham, där hoppades han ändå och trodde. Så kunde han bli en fader för många folk. Vi kan också få bli – om inte fader till många folk, i alla fall medlet till att många lär känna Jesus innan han kommer, och få vara med när han hämtar sin församling. Gud må hjälpa oss, och Gud må välsigna oss var och en, så vi får se mer och mer av härligheten och det underbara i vad vi har fått igenom Jesus Kristus. Han är verkligheten, han är sanningen och han är livet. Han vill föra oss vidare till allt starkare gemenskap med honom och med varandra. ■

Missionen i Dominikanska republiken

Segerrapport från Dominikanska republiken

Text: Berno Vidén

Församlingens missionsarbete i Palavé når fram till många hem och familjer. I stort sett alla samlingar blir till väckelsemöten med sång, vittnesbörd och tillfällen att bära fram böneämnen, samt undervisning ur Guds ord. Många beder för sina nära och kära, för dem som är svårt sjuka, och för dem som ännu inte lämnat sina liv till Jesus. Man ropar till Gud för ungdomen i Palavé som är så svårt drabbad av en skoningslös narkotikavåg som drar fram, ja listan kan göras lång över de böneämnen som engagerar församlingens syskon.

Ett böneämne som vår syster Maria Vargas under

en längre tid lagt fram är att hennes man Carlos ska bli frälst. Carlos har under långa tider brottats med alkoholproblem samtidigt som han bär på ansvaret att försörja sin stora familj. De har sex hemmavarande barn som behöver mat, kläder och annat.

För en tid sedan kom Maria sprudlande glad och berättade att hon nu fått bönesvar. - Carlos kommer till mötet ikväll och han vill bli frälst!

Samma kväll hade vi ett underbart möte då vi fick lotsa Carlos fram till Jesus. Allt var redan förberett i den andliga världen genom alla förböner.

Nu, några veckor senare, är Carlos döpt till Kristus och hela familjen har fått nytt hopp. Tillsammans kommer de till församlingens möten och prisar Gud, till allas uppbyggelse. Hemmet är förvandlat genom Jesu

utgivande kärlek och församlingens förböner.

Gören eder intet bekymmer, utan låten i allting edra önskningar bli kunniga inför Gud, genom åkallan och bön, med tacksägelse. ■

Stöd Maranataförsamlingens mission i Dominikanska republiken och Haiti

PG 44 10 05 - 6

Analyserande och avslöjande reportage

Den politise

Text: Lars Bygdås

Om några veckor är det Europaparlamentsval detta supervalår 2014.

Europas miljoner kommer att överösas med det förföriska talet om fred och nödvändigheten av nationernas gemenskap.

Samma språk talar den alltmer politiserade ekumeniska rörelsen i Sverige som i årtal arbetat för enade kyrkor och ett enat Europa.

Vi tror liksom hela skaran av Guds sanningsvittnen ända från reformationens dagar att detta är avgrundens försök att förekomma Guds fredsrike.

Drömmen från Babylon om världsherravälde lever i ändens tid i visionen om ett återupprättat Romarrike.

I en artikel i den katolska tidskriften SIGNUM nr 6 2005 beskriver teol och dominikansystemen **Katrin Åmell** dokumentet Charta Oecumenica som en ekumenisk process.

Hon uppmanar kristenheten att förenade helhjärtat stödja denna process.

- Att leva som kristen är att leva befriad. Ändå reser vi murar, misstänkliggör och skyggar för varandra - också kristna syskon emellan.

Gud kallar oss att bryta upp från dessa mönster - göra upp med vår rädsla och se på varandra med kärlekens ögon. Att se till det som förenar och tillsammans bygga en bättre värld. Ett sätt att göra detta är att främja god ekumenik.

Charta Oecumenica är ett EU-dokument som vill ge

riktlinjer för det växande samarbetet mellan kyrkorna i Europa, undertecknat i Strasbourg 22 april 2001 och avsett att vara ett redskap för fortsatt samarbete.

Dominikansystemen Åmell säger vidare i sin stora hyllning till "Chartan" :

- Kyrkorna önskar idag ge sitt bidrag till ett enat Europa. För att kunna göra detta måste de själva vara enade.

Så talar den politiserade ekumeniken. Och detta har pågått i årtionden!

Här kan vi också söka den historiska bakgrunden till den sorg och förvirring som råder i svensk kristenheten idag. Förvirring, där människor de facto söker sig tillbaka till Rom...

Låt oss då med en gång konstatera att EU är ett "krist-

ligt" (läs katolskt) projekt. Åmell hade en för ändamålet säker strategisk position.

”

Vad var det då som reste sig ur ruinerna efter andra världskriget? Jo ett fredsprojekt av sällan skådat slag.

”

Hon var verksam inom Sveriges Kristna Råd (SKR) som med åren samlat lejonparten av kristenheten under sina vingar, och hon är ansvarig för kärnområdet Ekumenisk teologi.

Fri att förvränga den kristna kallelsen och påstå att "kyr-

korna önskar ett enat Europa".

Ett av de förföriska argument som idag hörs i den falska enheten är att - Gud vill hela den historiska kyrkan... (alltså den katolska)

Vad var det då som reste sig ur ruinerna efter andra världskriget och Europas fullständiga sammanbrott? Jo ett fredsprojekt av sällan skådat slag.

Världen med USA och Europa i spetsen ropade med en mun: "Aldrig mera krig!"

Och tiden fann sina redskap. Främst var det Tyskland och Frankrike och Italien som tog initiativ.

Tre fullblodspolitiker, kristdemokrater och varma katoliker som fått regeringsledning för sina länder trädde fram.

rade ekumeniken

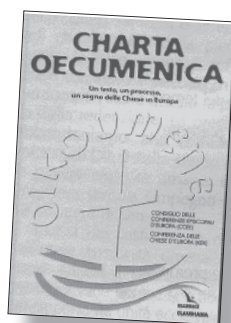
Bild 1: Lars talar över ämnet på Bällsta missionscenter.

Bild 2: EU:s och ekumenikens utveckling går hand i hand.

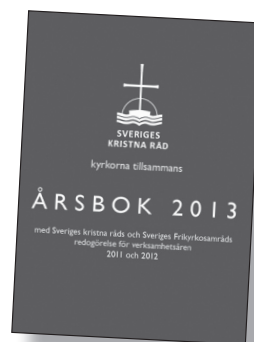
Bild 3: Eufori över religionsekumeniken. Nyhetsuppslag från Svenska kyrkans hemsida. Katrin Åmell, andra från höger främre raden, en av de kristna företrädarna tillsammans med representanter för islam, judendom, bahai och budhism.

Bild 4: Eufori över Europas enhet. Robert Schuman tillsammans med ledarna för länderna som ingick kol- och stålunionen 1952.

Charta Oecumenica undertecknades i Strasbourg 2001. Alla "accepterade" kyrkor har skrivit under denna programförklaring.

SKR är i Sverige den främsta samlande organisationen för ekumenik och enhet.

Robert Schuman Frankrike. **Konrad Adenauer** (Väst)-tyskland och **Alice de Gasperi** Italien.

Tillsammans med **Jean Monnet** presenterade Schuman sin plan för kol- och stålunionen 1950. Första steget mot EU.

I sin bok "Ett nytt Europa" citerar dansken **Niels Arböl**

Robert Schumans vision:

- Demokratin måste vara kristlig, annars kommer den inte att bestå

Arböl tillägger att

- Schuman ansåg att den Heliga Stolen (Vatikanen) i Rom var den mest inflytelserika och kompetenta rådgivaren, även i utrikespolitiska frågor.

Och:

- Schumans kristet katolska tro, djupa fromhet och religiöst färgade världsbild

gick som en röd tråd genom hans liv.

Boken skildrar kristdemokratin i land efter land. Inte minst då Sverige och Lewi Pethrus skapelse KDS.

Detta är det "fredens Europa" vi fick efter kriget. Detta är det "kristliga" fredsprojekt vi som kristna uppmanas att förena oss med och arbeta för.

Personligen tror jag att denna försåtliga uppmaning från dagens ledande ekumeniker mycket väl, i ett annat politiskt klimat - och vindarna vänder snabbt - kan förvandlas till en direkt order: Att böja knä för Vilddjuret!

Ty den politiska ekumeniken kan mycket väl bli den militanta ekumeniken!

Katolska kyrkans långa blo-

diga historia talar sitt tydliga språk.

Man förföljde och torterade oliktankande inom kristenheten, man förföljde lika grymt judarna.

”*Denna försåtliga uppmaning från dagens ledande ekumeniker kan mycket väl förvandlas till en direkt order: Att böja knä för Vilddjuret!*”

Ett verktyg i detta korståg mot gudsfolken var Ignatius av Loyola och Jesuiterna på

1500-talet. Och tänk på kulturfolket i Tyskland där en rad teologer t o m stödde Förintelsen.

Ser man det ekumeniska spelet i ett apokalyptiskt perspektiv kommer - fruktansvärda tanke - frågan:

Har den sataniska treenigheten som verkar både religiöst och politiskt, sina främsta bundsförvanter i dagens ekumenism?

Ett mycket klart avslöjande i SKR och ekumenismen är just de antisemitiska och antisemitiska strömningarna.

I årtal har de bedrivit kampanjer mot landet Israel.

Organisationer som Sveriges Kristna Råd, studieförbundet Bilda, Diakonia och Broderskapsrörelsen (dåvarande namn på de kristna

socialdemokraterna) m fl har praktiskt taget tävlat med de extrema antiisraeliska grupperna i sina utfall mot Guds-folket Israel, uppmaningar till bojkott av israeliska varor och utfall mot "den judiska ockupationen i Palestina". Israel är judarnas land enligt Guds löfte till Abraham!

Detta säger klart vilken anda som härskar i ekumeniska sammanhang!

Hatet mot Israel som kulminerade i den nazistiska Förintelsen har djupa rötter inte minst i katolska kyrkans blodiga historia.

Gud hatar religionsblandning!

När Israel stod inför intåget till Kanaan och löfteslandet stod detta ökenfolk som bara kände en Gud, inför konfrontationen med vad som närmast kan kallas religiöst kaos.

Israel skulle implementera de gudomliga principerna som de fått av Herren i Sinai öken.

Principer som skulle bli till välsignelse för hela världen. Och med ett löfte om Frälsaren Messias.

Israel med Josua gick över Jordan in i landet. Och Debora sjunger sin underbara lovsång i Domarboken 5:

"Stjärnorna stridde" för Israel! Himlen öppnade sig

och stred för Israel och Guds principer. Och idag lever och verkar Israel efter tre tusen år åter i landet som en dag skall bli Messias Fridsrike.

I Uppenbarelseboken kapitel 13 skildras det stora

”

Trots detta oerhörda och klart förutsagda skeende som kommer att drabba vår jord och hela mänskligheten talar den ekumeniska rörelsen alltmer provocerande om ett enat Europa. Och en sammanslagning av kyrkorna. Aldrig tidigare har Maranataropet: Gå ut från Henne! varit angelägnare!

”

världspolitiska system som kommer att träda fram i den yttersta tiden.

”...och det (vilddjuret) fick

makt över alla stammar och folk och tungomål och folkslag” (Upp 13:7)

Det talas om ett tiostatsförbund och ett återupprättat Romarrike i ändens tid. I Upp 13:8 "... och alla jordens inbyggare skall tillbedja det..."

Detta har varit det fria väckelsefolkets klara lära i alla tider. Och även påverkat den fria församlingens inställning till staten och statens kyrka.

Trots detta oerhörda och klart förutsagda skeende som kommer att drabba vår jord och hela mänskligheten talar den ekumeniska rörelsen alltmer provocerande om ett enat Europa. Och en sammanslagning av kyrkorna.

Aldrig tidigare har Maranataropet: Gå ut från Henne! varit angelägnare!

Inför folkomröstningarna om EU-medlemskap i Sverige och Norge på 90-talet skrev den norska förkunnaren **Thoralf Gilbrant** i boken EU i politik och profetia, och han varnade för den profetiska förutsägelsen om Romarrikets återupprättelse i ett tiostatsförbund utifrån profetiorna i Danielsboken och Uppenbarelseboken.

Han skrev:

- Aldrig har politik varit viktigare än nu. Och aldrig har profetior varit mer aktuella.

Kanske var detta profetrop

en av anledningarna till att Norge höll sig utanför EU!

Han citerade ur den profetiska litteraturen och förkunnelsen ner till reformationen och kyrkofäderna som hävdade att i ändens tid skulle det romerska riket finnas som ett tiostatsförbund varifrån Antikrist skulle dominera världen

På sidan 144 i boken, EU i politik och profetia, skriver Gilbrant:

- Drömmen från Babels torn fortsatte att leva i människan drömmen om världsriket och världsherradömet - Satans försök att förekomma gudsriket

Gilbrant citerar en lång rad respekterade förkunnare från församlingens segertider. De såg i Ordet vad som skulle komma i avslutningen på denna tidsålder.

Vi ser det växa fram t o m i våra kyrkor och församlingar i dag!

Och märk väl att avfallets ekumenik växer fram under en skändlig propaganda om fred och mänsklighetens gemenskap.

Vad ska ske i vårt land? En ökad tillströmning till Rom - eller en gudasänd väckelse där människor söker sig tillbaka till ordet - med åtföljande under och tecken. Det ber vi om. Undrens tid är icke förbi!. ■

Aktuella böcker av Stig Andreasson

Skaffa dig den kunskap som behövs för att kunna möta strömningar i tiden.

I boken "Nya trender och gamla stigar" reder Stig ut något av nutidens religiösa förvirring.

I boken "Katolicismen i bibelns och historiens ljus" framställer författaren, utifrån sin kunskap och erfarenhet som mångårig missionär i katolskt land, klart och tydligt vad katolicism är.

Beställningsinformation: maranata.se/media, Tel 08 - 98 56 83, E-post bmc@maranata.se

Jesus är livet!

Vittnesbörd av Sean Ureña

Jag vill läsa ur Johannes evangelium, ur kapitel 11 och vers 25. Jag vill läsa för dem som inte tror på Jesus. För dem som inte har något hopp, och tror att livet slutar när man dör. Men det är inte så. När du tror på Jesus, så lever du! Du lever! Jesus säger:

-Jag är uppståndelsen och livet. Den som tror på mig skall leva om han än dör.

Amen! Du kan välja. Om du väljer Jesus, så får du leva. Om du inte väljer Jesus så vet du resultatet.

Jag ska inte säga mer. Men det finns en sång som berättar mera: Min Jesus lever, därför vill jag leva.

Du kan leva med Jesus! Amen. ■

*Gud sänt sin son, hans namn är Jesus,
Han kom till oss med en kärlek ren.
Han gav sitt liv för att ge oss frälsning.
Hans tomma grav den visar att han lever än.*

*Min Jesus lever, därför vill jag leva.
Min Jesus lever, därför är jag trygg.
Jag säkert vet att han mig leder. Mitt liv
är värt att leva, för han älskar mig.*

*Och snart en dag när jag är framme,
Jag skall få se min frälsare. Tänk vilken
dag att få honom möta, Och säga: Je-
sus, tack för allt du gjort för mig!*

- Fäst dina ögon på Jesus

Vittnesbörd av Eva Settermann

Har de senaste dagarna tänkt på hur lika vi människor är på många sätt. Vi känner samma glädje, samma sorg. Vi är nog experter många gånger på att se tillbaka och spekulera framåt: Så har det varit; man känner smärta och sorg i det, och så kommer det att bli. Vet man inte hur det kommer att bli, så säger man: Ja, men tänk om det blir så – hur gör vi då? Vi har så svårt att stanna upp i här och nu och förstå att det är nu vi ska leva! Därför att minut för minut går,

och nästa minut kanske Jesus är här! Därför måste vi försöka stanna upp i tiden, på något sätt.

Innan jag åkte hit satt jag och tänkte på en del saker, och tyckte så synd om mig: -Jag sitter här så ensam. Varje dag ser likadan ut. Det är så tradigt. Det är nog grönare på andra sidan staketet, osv. Då var det en röst inom mig som sa: Jubla du konungadotter, släng sorger och bekymmer! Det timliga finns inte hos bruden, därför jag kommer snart!

När jag fick det till mig från Jesus, då kom det här bibelsammanhanget till mig om Marta och Maria. Jesus kommer gående och blir inbjuden till de två systrarna Marta och Maria. Maria sätter sig där vid Jesu fötter och lyssnar på Jesus. Marta springer omkring och undrar vad han vill ha, och serverar. Hon springer fram och tillbaka. Säkert

fanns det en del egenrättfärdighet hos Marta. Hon ville ju visa Jesus att hon ville göra allt för honom. Och så blev hon ju arg, och sa till Jesus: -Kan du inte säga till min syster att hon hjälper mig i allt arbete jag har! Men då säger ju Jesus: -Marta, varför bekymrar du dig? Maria har utvalt den goda delen!

Det var ju inte så att Maria bara satt där och tittade på Jesus och lyssnade litet slött på det han sa. Nej, hon hade fäst sina ögon på honom. Och det är skillnad. Att bara sitta och titta, eller fästa sina ögon.

Jag känner mig väldigt tacksam till Gud att jag bestämde mig för att åka hit till församlingen, därför att jag har knappt gått på ett möte sedan 1983. Och bibeln har legat och dammat. Jag ska vid något senare tillfälle berätta om mitt liv.

Jesus, jag prisar dig, Jesus, jag lovar dig, halleluja! Tack käre Jesus att jag får komma till dig och ösa ur dina friska, klara vattenkällor. Tack att du ger oss var och en vad vi behöver. Amen. ■

Dopet - i Bibeln

Studium av David Smeds

Låt oss först läsa i Markus 16:
- Och han sade till dem: "Gå ut i hela världen och predika evangelium för hela skapelsen. Den som tror och blir döpt skall bli frälst, men den som inte tror skall bli fördömd. (Mark 16:15-16)

Detta är en nyckelvers för de katolska, och även reformerta och lutherska kyrkorna. Den som tror och blir döpt ska vara frälst. Då är frågan: Är dopet frälsande? Jag tycker att redan här finns en nyckel. Den som inte tror, ska bli fördömd. Det är alltså tron som står i särställning och tron är frälsande. Men en fullvärdig tro har också dopet som konsekvens. Om du säger att du tror på Jesus, men inte vill döpa dig – då tror du inte på evangeliet. Du tror inte på kallelser. Jag brukar likna dopet vid en vigselring. En förbundsakt. Jag behöver inte ha någon ring, men jag vill visa att jag är gift. Jag har ett dokument hemma som säger att jag och min fru är sammanvigda och har blivit ett genom ett förbund. Äktenskapsbeviset är inte äktenskapet i sig, utan det dagliga livet tillsammans är äktenskapet.

När Petrus i Apostlagärningarna talade på pingstdagen frågade de som lyssnade: Vad ska vi göra? Då sa Petrus: Tro, och låt döpa er. Tro och dop hör samman. Då är frågan. Hur mycket ska vi räkna in i dopet? Hur kraftfullt är dopet? Det vill jag mejsla fram litet.

Om vi går till kyrkohistorien så blev det ganska tidigt redan i den första församlingen något skevt. Redan före trehundratalet; innan vi fick statskyrkosystemet. 313 utfärdade **Konstantin** ett religionsfrihetsedikt i Milano. Det gav de kristna en favoriserad ställning i Romarriket. Den kristna församlingen var illa sedd under de första århundradena. Det var förföljelse. Man diskriminerade

de kristna, och det fanns inte religiös frihet.

Men så kom en kejsare som insåg att det inte gick att stoppa de kristna. Det hade blivit så att många hantverkare och betydelsefulla medborgare hade blivit kristna. Samhället blev kristet underifrån, trots att församlingarna var motarbetade. Då bytte kejsaren Konstantin häst – eller, egentligen bytte han inte häst, han fortsatte vara överstepräst för soldyrkarna, vilken han var hela livet. Han lät inte döpa sig förrän på dödsbädden. Han sammankallade olika koncilier och kyrkomöten, och manade biskoparna, församlingsföreståndarna att prata ihop sig. Fastän Konstantin var soldyrkare, ville han se till att kyrkan fungerade politiskt. Det var han som bestämde. Han kallade ihop kyrkorna till koncilier, betalade för biskoparnas resor och ordnade fint uppehälle för dem på olika ställen. De blev välkomna att bo i hans palats under dessa koncilier. Koncilierna var

alltså från början beställningsverk från kejsarmakten – för att få ihop läran! Var då kejsaren så angelägen om rätt lära? Nej då, men det skulle vara samma lära. Bara de här prelaterna bestämde sig för vad de tyckte. Är Jesus Guds son? Är Jesus Gud? Det spelade ingen roll för Konstantin, bara de inte hade olika läror, för då skulle kyrkan falla sönder.

Hur blev det då med dopet? Efter ett tag började man uppfatta dopet i sig som frälsande. I Markus 16 står att den som

Kejsar Konstantin var soldyrkare.

In, historien och katolska kyrkans katekes

tror och blir döpt ska bli frälst. Men så hittade man andra ställen. Exempelvis Titus 3:5:

...då frälste han oss, icke på grund av rättfärdighetsgärningar som vi hade gjort, utan efter sin barmhärtighet, genom ett bad till ny födelse och förnyelse i helig ande.

Här läser vi om ”ett bad till ny födelse”. Det måste väl då vara dopet? Nja. Man brukar säga att Bibeln ska med Bibel tolkas. Vilket bad är det man syftar på? Är det vattendopet eller något annat bad?

Det finns olika sätt att se på dessa frågor. När man läser så att man uppfattar att dopet är frälsande, då är det fel. Men det är bra om vi undersöker hur det kommer sig att i århundraden har kyrkorna och kyrkosystemen läst in dessa ting i Markus 16; att tro och sedan dopet ensamt blev frälsande. Det här kom att få effekter i kyrkohistorien; just detta att man börjar lära att det är dopet som frälsar. Som evangeliskt kristna tror vi inte detta. Vi tror på förbundsop som en lydnadsakt, som ett förbundstecken, helt enkelt. Vi ser välsignelse i dopet och även i nattvarden. Inte som något hokus pokus, utan för att Jesus har sagt att där två eller tre är församlade i mitt namn, där är jag mitt ibland er.

Jag har läst på Newmaninstitutet, jesuiternas högskola i Uppsala under några år. Där lade jag fram ett litet examensarbete: ”Varför uppsköt dopet i den tidiga kyrkan?” Det visade sig då att den här läran kom in mer och mer. **Tertullianus** hade delar av läran att det är dopet som frälsar, trots att han är vår lille favorit. Han hade väldig insikt i mycket, men när det gällde dopet hade han inte s lära. När man nu lade frälsande betydelse i dopet, så hände det att man uppsköt dopet.

Ibland var det församlingen som gjorde det. Från början var det så att man döpte

direkt när människan kom till tro. Men sedan, under förföljelsetider, var man inte så villig att ta in folk i församlingen. Det blev så att man lät människor vara katekumener; dopkandidater, under två – tre år för att de skulle gå igenom dopundervisning. Och hade de gjort någon

Tertullianus hade insikt i mycket, men redan hos honom hade tankar om att det är dopet som frälsar kommit in.

allvarlig försyndelse – till exempel om de hade förrått en broder i förföljelsetider, då kunde de få fem års väntetid. Man sköt på dopet, och sa: Du förrådade någon inför den världsliga myndigheten. Du får inte bli döpt och komma med i församlingen. Dopet var ju alltid förenat med församlingsgemenskap.

Sedan var det en del smartingar som uppsköt dopet på eget initiativ. Om man tror att dopet pånyttföder och tror att dopvattnet, som man kan läsa i katolska katekesen, renar från alla synder, så kan man ju utnyttja det. Det fanns en del som tänkte: Ja men, då kan vi leva litet syndaliv först något år, innan man tvättar bort synden! Förresten, man kan ju leva syndaliv tills man närmar sig dödsbädden! Det vore väl smart? Ja, så gjorde en del. Inte så att de skröt över att de tänkte så, men man kan konstatera att mängder av

människor – i synnerhet män – uppsköt dopet för att låta döpa sig på dödsbädden. Kejsar Konstantin gjorde så. Han uppsköt dopet till bara några dagar innan han dog. Egentligen ville han döpas i Jordan, men då han blev dödssjuk kunde han inte det, men lät döpa sig i alla fall. Vi ser att ett missbruk växer fram för att man tror att det är dopvattnet som renar från synden.

Är det dopvattnet som renar från synden? Låt oss läsa Efesierbrevet 5:26:

... till att helga henne, genom att rena henne medelst vattnets bad, i kraft av ordet.

Många bibelöversättningar säger ”i kraft av ordet”. Vilka har gjort dessa översättningar? Det är mest reformerta och lutheraner. De har ju teologiska skolor. Och när de översätter så, kan man tänka sig att vattenbadet är dopet. Men i grekiska grundtexten står det *to loutro to hydatos* en remate. Och en remate betyder i ord – plural. Det är alltså inte fråga om att rena henne i kraft av ordet, utan att rena henne i ord. I svenskan kan ord vara ental och flertal. Men i grundtexten är böjningsformen: ”rena henne i ord”. Det är alltså Guds Ord som renar. Inte något vattenbad vi döper i. Och med den nyckeln kan vi återvända till Titus 3:5:

...genom ett bad till ny födelse och förnyelse i helig ande.

Det är inte vattendopet. Det är ordets vattenbad. Det finns vattendop och det finns vattenbad i ordet. Vi kan också gå till 1 Johannes brev 5:6-8:

-Han är den som kom genom vatten och blod, Jesus Kristus, icke med vattnet al-lenast, utan med vattnet och blodet. Och Anden är den som vittnar, eftersom Anden är sanningen. Ty tre äro de som vittna: Anden, vattnet och blodet; och de tre vittna ett och detsamma.

Enligt de traditionella kyrkornas tolkning är det anden, dopet och blodet, de tre som vittnar. Men jag menar att anden och ordet och dopet vittnar. I Karl XII:s

bibel, som vilar på textus receptus, alltså den ortodoxa östkyrkans gamla skrifttradition så kan vi läsa den sjunde versen, som är bortklippt i 1917 års översättning, där står det:

- Ty tre äro de som vittna i himmelen, Fadern, Ordet och den Helige Ande, och de tre äro ett. Och tre äro de som vittna på jorden, Anden, Vattnet och Blodet; och de tre äro till ett.

Det stärker uppfattningen att vattnet här symboliserar ordet.

Det finns alltså tre vittnen; anden, vattnet och blodet. Vi vet att Anden är Guds helige ande. Den ande som talade då duvan sänkte sig ned över Jesus. ”Denne är min älskade son”, sa den helige Ande då. Blodet vet vi är det som Jesus utgjuter på korset. Utan att blod utgjutes ges ingen försoning. Vi vet att blodet är nödvändigt inför Gud. Vi människor är syndare och syndar. Enda sättet för oss att få rening inför Gud är att det finns ett blod som talar inför Gud och täcker och betalar för oss. Blodet som fanns i gamla förbundet kan vi läsa om i Gamla Testamentets offertjänst. Det är ett blod som överskyler. Varje år har man försoningsdagen. Man offerar blod, och kan uppnå ett överskylande av synden; ett år i taget. Men i Hebréerbrevet talas om att med ett enda offer går Jesus in i det allra heligaste, med sitt eget förbundsblod och bestänker det allra heligaste. Det är detta blod vi bekänner. Det är detta vittnesbörd – blodet som talar inför Gud och gör att när vi återoppar det blodet är vi försonade med Gud. Därför att det blodet är tecknet. När Gud ser blodet i det allra heligaste, då är jag ren och förlåten och syndfri.

Så var det vattnet. Jag tror att vattnet syftar på ordets vatten, enligt vad vi tidigare läste i Ef 5:26. Varför skrev då Johannes inte att tre är de som vittna: Anden, ordet och blodet? Ja, i prologen till sitt evangelium skrev han att ordet blev kött. Johannes skriver på grekiska – hela Nya testamentet är nedtecknat på grekiska, och i sitt evangelium väljer han ordet logos. Men ganska snart kommer olika gnostiska villolärar som tar fasta på logos-ordet. De knyter ihop det med ett ord logos, som har gått ut ifrån gud – den kosmiske, gnostiske guden. Lärorna handlade om att man hade ett annat logos. Man syftade inte på Jesus, utan man syftade på en helt annan verklighet; en kosmisk visdom från en annan kosmisk, gnostisk, pleroma, talar man om.

Om vi säger att vi tror på logos, på ordet, så tror vi ju i kristen mening att det

är Jesus, Guds ord, logos. Men jag tror att den helige ande ledde på det sättet att vattnet syftar på ordet. Hade Johannes valt att skriva anden, ordet och blodet, då hade han gett argument åt de senare, gnostiska villolärarna. Ibland är Nya testamentet svårt att förstå för dem som inte vill förstå. För dem som vill förstå och älskar Jesus är det lätt att förstå. I anden läser vi och förstår. Det är ingen av oss här som tror att vattnet renar och föder på nytt. Men vi måste erkänna att det finns tolkningsproblem. Vissa ställen pekar mot att dopet har någonting med frälsningen att göra. Och så finns ställen som pekar på reningsbad. Jag menar att reningsbadet är i ord. Orden, plural. Guds ord.

Vi går till 2 Kor 10:3-6:

-Ty även om vi lever här i världen, strider vi inte på världens sätt. De vapen vi strider med är inte svaga utan har makt inför Gud

kunde man införa barndopet? Jo, Augustinus födde tanken på arvssynd. Arvssyndsläran är väldigt märklig. Jag växte upp i ett pingstkapell utanför Eskilstuna. Vi hade inga sakrament. Vi firade nattvard och hade dop, men jag visste ingenting om sakrament. Det var aldrig någon som talade om nådamedel och sakrament. När jag började läsa teologi, var jag tvungen att läsa in vad arvssynd var för något. I lutherska, reformerta och katolska kyrkan menar man att bara du är född som människa så har du fått arva en personlig synd i Adams och Evas uppror. Redan som spädbarn är du fylld av djävulen och har personlig skuld. Men hur kan en baby ha personlig skuld? Jo, vi föll redan när Adam och Eva föll. Jag håller med om att det var den största tragedin i historien när Adam och Eva gjorde uppror. Jag tror att Gud satte in dessa träd i lustgården för att de första människorna skulle bevisa

Jag växte upp i ett pingstkapell utanför Eskilstuna. Vi hade inga sakrament. Vi firade nattvard och hade dop, men jag visste ingenting om sakrament. Det var aldrig någon som talade om nådamedel och sakrament.

att bryta ner fästen. Ja, vi bryter ner tankebyggnader och allt högt som reser sig upp mot kunskapen om Gud. Och vi gör varje tanke till en lydig fånge hos Kristus och är beredda att straffa all olydnad.

Nya testamentet talar mycket om det som rör sig i vårt sinne. En del människor tror att man löser allt genom att tala i tungor och ta in något i anden – ungefär som om man skulle ha en radioapparat och ta in en frekvens. Men Nya testamentet lär oss att vi ska använda sinnet, och vi ska bryta ner tankefunder och idéer som reser sig upp mot sanningen. Vi måste kämpa tankemässigt också, och inte bara svälja alla dumheter som uttalas.

Nu har jag berättat om det uppskjutna dopet. Man lägger en magisk kraft i vattendopet. Man säger att det är dopet som renar, det är dopet som föder på nytt. Då får vi de här avarterna i kyrkan. Nu satte man stopp för det här genom att man införde barndopet. Hur

att de ville lyda. Det var meningen att de varje dag skulle ha härlig gemenskap med Gud Fader och lyda. Tänk när ett barn växer upp, det är underbart när det väljer att lyda. Vissa dagar lyder de, men ibland väljer de att vara olydiga. Vi försöker välja att lyda Guds ord. Jag tror på varje ord Gud sagt och vill lyda. Jag är svag, men jag vill lyda. Trädet stod i lustgården för att de första människorna inte skulle ta av det. Men då lyssnade de till en som sa: Jamen, Gud vill inte att ni ska få reda på att det finns både gott och ont. Är det bra att veta om att det finns ont? Är det inte bättre att bara veta av det som är gott? Men de första människorna lyssnade till ormen, och gjorde uppror. Jag är inte skyldig till den synden, men den fick som konsekvens en annan sak. Det är att människorna föds med en nedbruten karaktär. Det fanns ett skydd för de första människorna. Så länge de inte gjorde uppror mot Gud, så levde de i en oskuldsfull tillvaro. De kunde inte synda, det fanns inte synd, för upprорот måste

komma först, och sedan kom synden in. Det innebär att du och jag är födda med den naturen. Hur lång tid tog det för mig att bli en kvalificerad syndare? Kanske jag stal något hemma som sjuåring, kanske jag ljög som femåring. Som elvåring kanske jag var en kvalificerad syndare. Men man kan inte säga att en treåring är en förhärdad syndare. En treåring gör en massa ovanliga grejer – ibland rent roliga. Men vi har alla en natur som är egocentrerad och som gör att vi utvecklar synd och blir kvalificerade syndare.

Vi som är frälsta känner till vad som står i första Johannes' brevs första kapitel. Att om någon syndar, så har han en förespråkare inför fadern. Om vi bekänner våra synder, så är han trofast och rättfärdig och renar oss från all orättfärdighet. Om vi bekänner. Och därför bekänner vi. Om jag gör en människa illa, så bekänner jag inför Gud och förhoppningsvis får jag tag i människan jag gjort illa och kan be om förlåtelse. Vi bekänner och gör upp. Och då får vi rening, i och med att vi bekänner.

Dopet renar inte från synd. Det är Jesu blod som renar. Hur kommer jag i kontakt med Jesu blod? Jo, jag bekänner enligt Romarbrevets tionde kapitel och tionde vers. Vi läser inntill:

-Om du därför med din mun bekänner att Jesus är Herren och i ditt hjärta tror att Gud har uppväckt honom från de döda, skall du bli frälst. Ty med hjärtat tror man och blir rättfärdig, med munnen bekänner man och blir frälst.

Det verk som Jesus gjorde för oss på korset när han gav sig själv och när han sedan blev upptagen till himmelen och gick in i det allra heligaste – kanske en del av er inte vet vad det avser? Mose fick order att bygga ett tabernakel i öknen, och där fanns tre avdelningar. I den innersta stod förbundsarken, och det var dit man gick in en gång per år och bestänkte förbundsarken med blod. Det var Gamla Testamentets offertjänst. Nya testamentets offertjänst är bara ett enda offer, en enda gång. Ett kors, en Jesus som dör för oss på korset, som uppstår och återvänder till Fadern och går in i det himmelska tabernaklet med sitt eget blod och bestänker det. Men hur kommer då du och jag i förbindelse med det fullbordade blodsoffret och den tjänsten? Jo, enligt Romarbrevet är det så att med hjärtat tror jag och blir rättfärdig, och med munnen

bekänner jag och blir frälst. Jag blir räddad när jag med hjärtat tror på Jesus och hans fullbordade verk. Jag blir räddad när jag talar ut. Något dramatiskt händer när jag talar!

Jag går till Romersk-katolska katekesen. Jag är ganska behörig att undervisa från katekesen, jag har tenerat hos jesuiterna på deras högskola, 7,5 högsko-

I gamla testamentets offertjänst gick man in i det allra heligaste en gång om året. Jesus gick in i det allra heligaste i himlen med sitt eget blod - en gång för alla.

lepoäng i katolska kyrkans troslära. Jag kan inte så väldigt mycket, men har i alla fall försökt sätta mig in i hur de lär. Men vi som hört sanningen, är preparerade genom att vi hört sanningen. När du hör sanningen, är den som en teflonbehandling. Man kan hålla all möjlig smörja över dig, men om du hört och fått in sanningen, då håller de och håller, och det bara rinner av. Det gäller att inte hålla fast vid sina egna rättfärdighetsgärningar, men att hålla fast vid att Jesus gick in med ett enda offer; han har gått inför Fadern med ett enda blod, med sitt offer har han fullbordat allt. Och det är detta som grundar vår frälsning. Bara det. Vi tål att läsa katolska katekesen, därför att vi har den himmelska teflonbehandlingen. Vi tar tankebyggnader som reser sig upp emot sanningen. Vi tar dem till fånga och gör dem till lydiga tjänare under Jesus Kristus. Där håller vi dem.

Romersk-katolska katekesen, 1265:

-Dopet renar inte bara från alla synder. Det gör också den nydöpta människan till en ny skapelse, upptar henne till Guds son eller dotter som blivit delaktig av gudomlig natur.

"Dopet renar inte bara från alla synder." Då ser du här att i katolskt tänkande är det så att dopet renar. Det är därför vi hittar

de här fenomenen av uppskjutet dop. Då är det väldigt smart att döpa sig veckan innan man dör, för då blir man av med all smuts, och om du ligger dödssjuk, så orkar du inte synda så mycket. Du kanske tänker litet fel, men det finns alltid någon präst du kan bikta dig för och prästen kan avlösa dig. Förstår du vilken galenskap? Och det här söker sig frikyrkliga människor till. De tycker att det är jättebra!

Romersk-katolska katekesen, 1263: Genom dopet blir alla synder förlåtna. Både arvssynden och alla personliga synder, liksom alla syndastraff. Ja, i dem som har blivit pånyttfödda finns det ingenting som skulle kunna hindra dem att gå in i Guds Rike. Vare sig Adams synd, den personliga synden eller syndens följder, av vilka den allvarligaste är skilsmässan ifrån Gud.

Alla synder förlåtna. Arvssynden, som vi då inte vet vad det är, annat än brott i karaktären. Jag föds med en bruten karaktär, som gör att jag kan vara en ganska kvalificerad syndare som tio – trettonåring. Det stämmer också med judarnas sätt att se när man blir en medveten syndare.

Romersk-katolska katekesen, 1257:

-Dopet är nödvändigt för frälsning för dem evangeliet har förkunnats för, och som har möjlighet att be om detta sakrament.

Kyrkan känner inte till något annat medel än dopet att säkerställa inträdet i den eviga saligheten. Det är vatten som ger biljett till himlen. Det är inträdet du är garanterad om du tar emot katolska kyrkans dop.

Det står litet mera intressant om dop och tro i 1253:

Dopet är trons sakrament. Men tron behöver de troendes gemenskap. Det är bara i kyrkans tro som var och en kan tro.

Alltså; man tror in i kyrkans tro. Det är alltså bara i kyrkans tro som var och en av oss kan tro.

Man säger så här: En katekumen eller hans fadder. Är det ett spädbarn så kan ju spädbarnet inte tala vid dopakten. Men då är det en fadder som talar istället för spädbarnet. Då får katekumenen eller hans fadder frågan: Vad begär du av Guds kyrka? Och katekumenen svarar: tro. Så läran är att tron kommer från kyrkan. Inte från Skriften. Inte från att du har hört evangeliet. Utan tron är något kyrkan ger dig.

Vi har hunnit med en hel del om dopet. Jag menar att nyckeln finns i Ef 5:26.

Därför kan vi gå vidare, och se hela systemet. Vattenbadet är i ordet. Sinnets förnyelse är i ordet, som ska skölja igenom vårt sinne. Det ska renas i ordet!

Fria pingstförsamlingar i samverkan har gett ut en skriftserie som handlar om vad man tror på. Och en skrift heter: *Trons hemlighet. Vägledning i den kristna trons grunder*. Dopet. En hel del har suttit med och utformat den. **Peter Halldorf** är en. Han bekänner sig till ortodoxa kyrkans tro. Han tror på ett dop som frälsar och pånyttföder. Men han får vara med och påverka den här skriftens utformning om vad pingstvännerna ska tro och bekänna. Det är otroligt märkligt.

Vi lever i en postmodern tid. Postmodern betyder att man har gett upp alla tankar om en absolut sanning. Vi tror på Guds Ord som en absolut sanning. Jag förstår inte allt, men jag tror i alla fall på Guds Ord. Men människor i samhället har olika uppfattningar. En är new age-are, en är spiritist, en är katolik, en är buddist. Alla kan gratulera varandra: Så underbart! Så du säger att du gjort den upplevelsen! Så fint för dig! Gratulerar! Det är din tro.

Men vi som tror på en absolut sanning, säger så här: Om den tro som jag omfattar är sanning, så gäller den alla människor. Vi tror att Jesus dog för alla människor. Vi tror att vi måste vittna för människor som kommer i vår väg. Det är inte bara så att alla blir glada för vilken tro som helst. Eller att sanningen skulle kunna vara motstridig. En säger att du blir frälst på det sättet, en annan på det sättet.

Jag tar några nyckelord ur den här skriften som pingstsamfundet gett ut. På sidan 20 står:

- Nya testamentet framställer dopet som en omistlig del av Guds nyskapande verk för att rädda människan. Genom dopet tar vi emot helande från den grundskada i relationen till Gud och oss som själva synden tillfogat oss.

Vi är väl pingstvännar. Anser vi att dopet är en omistlig del av Guds nyskapande verk för att rädda oss? Det är väl inte dopet som nyskapar? Men det här kan då tjugo pingstvännar, en del av dem framstående teologer, anse. Den här tanken, än om de inte utvecklar den, bygger på läran om arvssynden. De omfattar Augustinus' lära om arvssynden, att vi är delaktiga i syndafallet.

Det står vidare:

- Dopet har sin källa i Guds gärning genom Kristus för att rädda människan och föra henne tillbaka till sig själv. Hos den som genom omvändelse och dop överläter sig åt Gud, sker en inre förvandling, en ny födelse.

Vi blir födda på nytt genom att ta emot Jesus Kristus. Vi blir inte födda på nytt i dopet. Nu ser vi att pingströrelsen har tagit in tankarna att dopet har något med pånyttfödelsen att göra.

Redan i förordet läser vi:

-Sedan apostlarnas dagar har den kristna kyrkan varit överens om dopets avgörande betydelse för frälsningen. "Omvänd er och låt er alla döpas i Jesu Kristi namn så att ni får förlåtelse för era synder". Det här predikade Petrus på pingstdagen. Klarare kan det inte sägas. I dopet börjar vårt lärjungaskap.

Ja, men om vi då har barn som växer upp i den kristna församlingen? Deras lärjungaskap i en pingstförsamling kan inte börja förrän de blir döpta då? Det börjar där? Här börjar lärjungaskapet med dopet. Det här är ologiskt, det stämmer inte med traditionell pingsteologi.

Vi kan läsa vidare från förordet:

- Men framför allt är detta (den här skriften) som vill bidra till en djupare insikt i dopets andliga hemlighet. Den som bara något litet förstår vad hon äger i sitt dop, blir angelägen om att dagligen leva och växa i dopets verklighet.

Jag vet från Nya testamentet att församlingen var en väl förborgad hemlighet som blev uppenbarad först i och med att Jesus träder fram, men ännu mer genom Paulus som berättar att han har fått se hemligheter. Församlingen var en hemlighet som blev uppenbarad för Jesu apostlar, och i synnerhet Paulus.

Men i den här boken beskrivs dopet som en andlig hemlighet, och vi ska varje dag leva och växa i dopets verklighet. Jag vet inte vad det vill säga. Men varje morgon när jag vaknar, får jag säga: Tack Jesus att du frälste mig! Vi får vara glada i frälsningen varje dag!

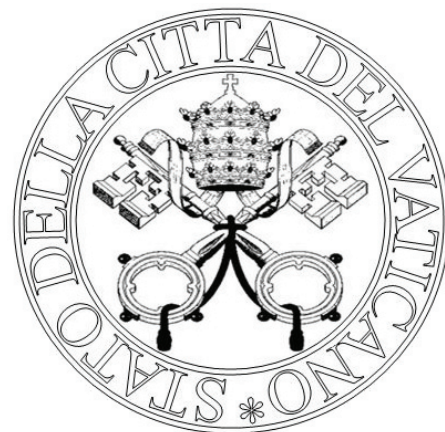
Det finns goda skäl att dagligen tacka Gud för dopet. Det vårt dop vittnar om, nämligen tillhörigheten till Jesus Kristus, och det kan ingen beröva oss.

I vår tid stöter vi ganska ofta på att man menar att det finns ett enormt behov för ett samlat läroämbete. Vi måste inse hur Gud vill bygga sin församling. Man tänker på att Jesus sa till Petrus att på denna klippa ska jag bygga min församling. Jag vill gärna gå igenom några bibelverser om vad Gud bygger sin församling på.

Jag menar att vi kan direkt när vi kommer i diskussion med människor om Petrus-ämbetet säga om Gud att han aldrig skulle bygga sin församling på en människa. Vi kan med lätthet se att det stämmer inte med Nya testamentet. Det bygger på en missuppfattning.

De flesta frikyrkor jobbar med tanken om ett gemensamt läroämbete. Vi är splittrade, vi måste bli enade. Vi måste erkänna att det finns en struktur för alla kyrkor. Och Jesus sa faktiskt till Petrus att på dig ska jag bygga... Men låt oss läsa i Matt 16::

-Då Jesus kom till trakten av Caesarea Filippi, frågade han sina lärjungar: "Vem säger folket att Människosonen är?" De svarade: "Somliga säger Johannes Döparen, andra Elia och andra Jeremia eller någon av profeterna." Simon Petrus svarade: "Du är Messias, den levande Guds Son." Jesus sade till honom: "Salig är du, Simon, Jonas son. Ty kött och blod har inte uppenbarat detta för dig, utan min Fader som är i himlen. Jag säger dig: Du är Petrus, och på denna klippa skall jag bygga min församling, och helvetets portar skall inte få makt över den. Jag skall ge dig himmelrikets nycklar. Allt vad du binder på jorden skall vara bundet i himlen, och allt vad du löser på jorden skall vara löst i himlen." (Matt 16:13-19)

Vatikanens, katolska kyrkans emblem, är två korslagda nycklar.

Vatikanens, katolska kyrkans emblem är två korslagda nycklar. Det ligger väldigt mycket i detta. Det är nämligen så att när påven besöker ett nytt land, så kysser han marken. Den marken tillhör honom. Det är två nycklar. Han har fått makten på jorden och i himmelen. Katolska kyrkan anser sig ha auktoriteten att lösa på jorden

och i himlen. De som tror att Jesus bygger sin församling på Petrus, brukar inte läsa verserna som står före. Vad handlar den här dialogen om? Jesus säger: Vem säger människorna att jag är? Och vem säger ni att jag är? Och Petrus säger: Du är Messias, den levande Gudens Son. Och då säger Jesus direkt: Du är Petrus. Petrus betyder den lilla stenen. Och på denna stora klippa ska jag bygga min församling. Vad är då klippan? Ja, eftersom det var en dialog som handlar om vem Jesus är – vem säger människorna, vem säger ni att jag är? Du är Messias. På denna klippa. Kan det vara så att Jesus säger att bekännelsen om Jesus som Gud – det är detta som är församlingens klippa. Bekännelsen om Jesus är klippan. Jag ska visa ett annat sammanhang som visar att det inte är människan Petrus som Jesus åsyftar att bygga sin församling på. Det kan också vara så att Jesus syftar på sig själv – jag är klippan, men det är en annan tolkning. Den vanliga, traditionella evangelikala tolkningen är att bekännelsen är klippan.

Men allt fler i kristenheten accepterar tanken att Jesus vände sig till Petrus och skulle bygga sin församling på honom. I Matteus 18 ser vi att Jesus har en dialog med sina lärjungar. Den inleds med frågan om vem som är störst i himmelriket. Lärjungarna undrar litet över vem som är störst. Jesus svarar dem då. Jesus samtalar alltså med sina lärjungar. Och i 18: versen säger han:

-Amen säger jag er: Allt vad ni binder på jorden skall vara bundet i himlen, och allt vad ni löser på jorden skall vara löst i himlen. Vidare säger jag er: Om två av er här på jorden kommer överens om att be om något, vad det än är, så skall de få det av min Fader i himlen. Ty där två eller tre är samlade i mitt namn, där är jag mitt ibland dem.” (Matt 18:18-20)

En del har ju övertolkat det här och menar att man kan be om vad som helst. Det kan vi inte. Vi kan be om det som är Guds vilja. Då kan två eller tre komma överens. Men vi ser här att mandatet att binda och lösa gavs inte till Petrus exklusivt, som många idag säger att Petrus ensam gavs nyckelmakten. Här ser vi att Jesus gav denna makt kollektivt åt lärjungarna. Man kan göra ett emblemet också över oss. Då har ju också vi två nycklar! Alla! Läser man på annat sätt så är det villolära. Det står inte så att Petrus ensam skulle ha rätten att lösa och binda. Det är viktigt att försvara hela Guds ord. Det betyder inte att vi kan tolka allt, men vi kan tolka rätt mycket.

Maranataväckelsen är ett rop. Det innehåller att gå utanför lägret och bära Hans smälek. Att stå för sanningen; oavsett om man blir populär eller impopulär, får bra jobb eller förlorar sitt jobb. Maranatavänner är alla som längtar efter och bekänner Jesu tillkommelse. Bekänner sig som gäster och främlingar.

Vi går till Nya testamentet, den uppenbarade hemligheten. I 1 Kor 3:10 skriver Paulus:

-Efter den nåd som Gud gav mig har jag som en kunnig byggmästare lagt grunden, och en annan bygger nu på den. Men var och en bör se till hur han bygger. Ty någon annan grund kan ingen lägga än den som är lagd, Jesus Kristus.

Det står inte ”en grund”, ”en möjlig grund” är att bygga på Jesus Kristus. Då skulle ju det möjliggöra att man kunde bygga på människan Petrus och hans efterföljare. Nej, det står att ingen annan. Vi förstår väl vad ingen är? Det är bra att förstå dessa enkla ord. Ingen. Ingen annan grund. Ingen annan grund än den som är lagd, Jesus Kristus.

Det är bara att läsa innantill. Det är bara Jesus som är grunden. Då klarar vi alla diskussioner med sådana som är förvirrade.

Man talar så mycket numera om att bygga kyrka. Vad är Nya testamentets undervisning om församlingen?

Vi går till Ef 2:

-Ni är uppbyggda på apostlarnas och profeternas grund, där hörnstenen (alltså den nedersta stenen, fundamentstenen, den största som allt vilar på) är Kristus Jesus själv. Genom honom fogas hela byggnaden samman och växer upp till ett heligt tempel i Herren. I honom blir också ni uppbyggda till en Guds boning genom Anden. (Ef 2:21-22)

Här står det genom Anden, men grundtexten säger i Anden. Hela församlingen är alltså en tempelbyggnad i Anden. De troende på en ort organiserar sig i en lokal församling. Men ovanför den lokala

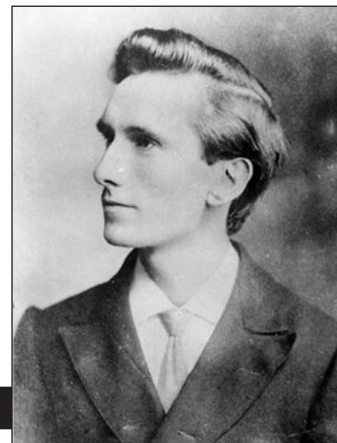
församlingen finns egentligen inget annat än alla andra på Jesus Kristus troende. Den universella församlingen. Vi står inte under några biskopar i något stift. Det är de lokala troende som har en synlig enhet på orten. Ovanför detta finns en boning i anden, den universella församlingen. De som erkänner frälsningen och hoppet på Jesus Kristus. Det är den församling som väntar Jesus på skyn.

Maranatafolket är alla som väntar och längtar efter Jesu tillkommelse. En troende pingstvän är Maranatavän, en Maranatavän är Pingstvän, är Baptist. Allt tillhör oss. Det finns många maranatasjälur kringsspridda, som inte har en chans att samlas till våra möten. Maranataväckelsen är ett rop. Det innehåller väldigt mycket. Det innehåller att gå utanför lägret och bära Hans smälek. Att stå för sanningen; oavsett om man blir populär eller impopulär, får bra jobb eller förlorar sitt jobb. Maranatavänner är alla som längtar efter och bekänner Jesu tillkommelse. Bekänner sig som gäst och främling. Enligt Filippébrevet: Vi har vårt medborgarskap – inte här. När vi tittar i de olika kristna tidningarna, så rapporterar de kristna nyheter hitan och ditan. Det är kamp för den frågan och det är kamp för den frågan. Och vi kristna måste ha inflytande. Vi ska förändra. Stämmer det med Nya testamentets eskatologi? Kommer det scenariet? Kommer vi att transformera det här samhället? Kommer det att bli gudfrukligt, eller går vi mot en successiv katastrof? Där till sist vi evakueras? De som bekänner Jesus, evakueras! ■

Oswald Chambers

Författaren av "My Utmost For His Highest" och hans livs historia

Text: B.V. Henry, Översättning H. Lindberg

Oswald Chambers (1874-1917) talade sällan om sig själv. Därför vet läsarna av hans kraftfulla undervisning nästan ingenting om mannen bakom orden. Detta är ytterligare en av Guds tjänare som dog i unga år men efterlämnade ett odödligt arv som många kristna över hela världen fortfarande har glädje av. Det var när jag uppehöll mig i Egypten och arbetade med missionen som jag fick någon insikt i hans vittnesbörd och hans undervisning fast jag redan var väl förtrogen sedan ungdomen med hans välkända ord för dagen.

Uppväxtåren

Oswald Chambers föddes den 24 juli 1874 i Skottland, som det fjärde av nio syskon. Hans far var pastor i en Baptist-församling i Aberdeen innan familjen flyttade till London 1889. Medan han som ung pojke lyssnade till en predikan av **Charles Spurgeon** (1834-1892), överlämnade han sitt liv till Kristus och därefter upphörde aldrig Guds nåd att följa denne 15-åriga pojke under hans andliga tillväxt och utveckling (se Titus 2:11-14). i det stränga föräldrahemmet där principer värderades högt formades hans personlighet enligt de kristna dygderna. Nuförtiden, när våra barn mer eller mindre betraktas som statens egendom och de flesta placeras på daghem, måste vi komma ihåg att förr var det endast föräldrarnas

ansvar att fostra sina barn och lära dem att ta ansvar för sina handlingar. Under senare delen av sina tonår med sin begåvning för konsten och för akademiska studier, återvände han till Skottland och skrevs in på Edinburgs universitet 1895, där han förutspåddes en lysande framtid. Men den lysande karriären avbröts plötsligt efter mindre än två år av en röst som han tydligt uppfattade som kallade honom att bli en Herrens tjänare. Det kan ha varit ett vittnesbörd från veteranmissionären **Hudson Taylor** under ett möte inom Christian Union som riktade om hans uppmärksamhet från det jordiska till det eviga, eller bara bekräftade det, vilket han aldrig skulle komma att ångra.

Ursprungligen ingivet av Gud i kombination med hans fars önskan, skulle nu hans intellektuella och poetiska begåvning upptas av fyra års studier vid Bible Training College i Dunoon, Skottland. Institutet var baserat på tro, så om någon sökande saknade medel, blev han ändå inte avskild från utbildningen. Man bad gemensamt och studenternas tro stärktes när bönerna besvarades på förunderligt sätt. Det ingick sannerligen i skolans program att uppleva tider av förbön. Därigenom lärde sig Oswald att lita på Herren på grund av hans löften för alla behov. Han fann i skolans rektor, pastor **Duncan MacGregor** en andlig kär-

leksfull mentor, för den unge mannen som länge hade varit intresserad av en flicka och felaktigt hade misstänkts för och blivit anklagad för omoraliskt beteende i samband med att förhållandet bröts i slutet av 1899. De cirkulerande ryktena plågade den oskyldige som endast kunde lägga sin börda på Herren och ta hjälp av sin mentor som en av de ytterst få som försvarade hans heder i denna onda cirkel av rykten. Från detta korta smärtsamma avsnitt i livet och utan att påskina att han var ofelbar, utan motsatsen, lärde sig Oswald att inte bli bitter utan bättre (Ps. 61:1-2). Under tiden vid skolan, gjorde besökande lärare såsom **F.B. Meyer** (välkänd för sina andliga böcker) stort intryck på studenterna. Oswald längtade efter att leva ett rikare liv i anden och besparades inte kritik och hån från sin omgivning

under sin strävan att leva efter Kristi förebild, samtidigt som han medgav att han kämpade mot en inre stolthet som kunde leda till uppblåsthet. Hans prövningar i tron var lika verkliga som Guds oändliga nåd under frestelser och strider. Förutom alla lektioner under ledning av begåvade bibellärare, så var även den stilla avskilda kontemplationen inför Hans ansikte en värdefull källa till insikt som skulle utforskas. Sannerligen, hur mycket undervisningen vid goda och sunda Bibel- och missionsskolor än är värd, så är den inget jämfört med att sitta vid Mästarens fötter, (1 Kor 2:9-12, 2 Pet 3:15-16). Att tjäna Gud är inte ett yrke man väljer själv, utan en gudomlig kallelse. Och den Herren kallar, den rustar Han (se 1 Kon 17:1-5 & 18:1-2 – det dolda först och sedan det uppenbara, inte tvärtom!).

Oswald med sin fru Gertrude och dottern Kathleen.

De verksamma åren

Oswald Chambers inflytande började öka när han vann andlig mognad. Han hade vittnat i sitt andliga Jerusalem och tiden hade kommit då hans vittnesbörd för Kristus skulle nå ut längre. 1905 åkte han som en delegat för den skottiska staden Perth till en

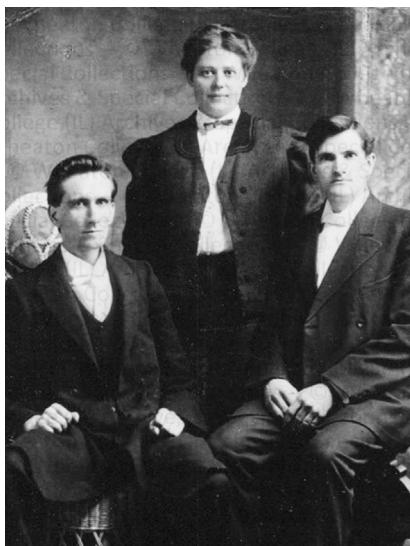
och undervisade fem kvällar i veckan, varav en kväll ägnades till frågor och betraktelser. Söndagskvällarna ägnades åt ett allmänt evangeliserande möte. Dessutom erbjöd han sin andliga och praktiska stödverksamhet till alla behövande i sin egenskap av sekreterare för "The Young Men Christian Association" (=Förening för unga kristna män) i Egypten. I harmonisk gemenskap med **Samuel M. Zwemer** och **Temple Gardner**, vilka fokuserade all sin energi på att nå ut till muslimerna, fokuserade Chambers sina egna ansträngningar på de många invandrarna, dock inte utan att ta vara på möjligheterna att vittna för de muslimer som han mötte.

I sina predikningar och i sin undervisning talade Oswald sällan om sina personliga andliga upplevelser, men från hans dagbok, brev och utdrag från

undervisningen inser vi vad som fick Oswald Chambers att mogna så tidigt. En människas böneliv står i exakt proportion till dennes medvetande om sin egen otillräcklighet. Han insåg på sina knän sitt totala beroende av Herren och gemenskapen med Honom och tvekade inte att dela med sig av allt av värde till individer och åhörare och dessa mottagare lämnade honom aldrig tomhänta eller besvikna. Han skrev: "Det blir allt mer omöjligt för mig att ha program och planer eftersom Gud allena har en plan, och våra planer är bara hinder i vägen för Honom och tvingar Honom att bryta dem." Han sade även: "Jag upplever att missionen 'att vinna själar' ofta drivs av kommersialism, önskan om att se mycket resultat av så mycken möda." Han upphörde aldrig att framhålla:

"Jag ser kyrkor och system och missionsorganisationer och heliga rörelser, alla bärande Hans namn, men så litet av Hans innehåll. Jag önskar att varje andetag jag tar och alla ord jag talar skall föra dem närmare Honom och göra Honom mer verklig för människor. Inget är värt att leva för förutom för Honom." Alla hans skrifter är fulla av dessa djupa andliga insikter. Och ända sedan sina tidiga år vid högskolan, avskydde han berömmelse och publicitet, medveten om att allt han var och hade kom från Herren, endast Honom tillkommer äran. Han var endast 43 år gammal,

över sin makes sjukdom, fick hon mottaga budskapet i Johannes-evangeliet 11:4, som tröstade henne: "Den sjukdomen leder inte till döden utan skall visa Guds härlighet" och hon tolkade detta som att hennes make skulle återhämta sig. Sjuksköterskan skakade på huvudet när den hoppfulla kvinnan berättade detta för henne och var tvungen att tala om för henne, att hon var ledsen att det inte skulle bli så. I sin sorg över sin ouppfyllda förhoppning (i verkliga livet är våra önskningar inte alltid detsamma som Guds vilja), så fullföljde hon dock sin älskade makes gärning genom att

Oswald Chambers med Bessie och Meredith Standley vid God's Bible School 1907.

bönekonferens, där han mötte en internationell åhörarskara och fick en del inbjudningar som skulle öka hans arbetsfält. Hans undervisning och predikningar förde honom tidvis till USA och till Japan under 1906-07. Den 25 maj 1910, då han var 36 år gammal, gifte han sig med **Gertrude Hobbs**. Ett år senare ombads det unga paret att starta en Bibelskola i Clapham, London – i samband med League of Prayer (böneligan). Fyra framgångsrika och välsignade år skulle komma att tillbringas där när plötsligt första världskriget 1914 helt ändrade kursen på Oswalds liv. De två sista åren av sitt liv tillbringade han i Mellanöstern som en präst för brittiska samväldets förband på en isolerad utpost i Zeitoun, Egypten under kriget. Han ställde sig själv helt till förfogande för soldaterna

Oswald Chambers och Stanley Barling, Under utposteringen i Egypten 1915.

då han drabbades av blindtarmsinflammation vilken ledde till bukhinneinflammation och orsakade hans snabba avgång från scenen för hans värdefulla arbete för Guds rike i november 1917, varvid han efterlämnade en fru efter endast sju års äktenskap och en dotter, Kathleen – endast fyra år gammal. Hustruns hopp om hans tillfrisknande krossades då hon följde honom till sjukhuset. Vid hans sjukbädd och i sin förtvivlan

offentliggöra hans arv av rik erfarenhet och undervisning som hon hade samlat genom åren de hade haft tillsammans.

De följande åren

Efter hans död, ställde hans fru samman böckerna som bär hans namn utifrån sina egna stenografiska anteckningar från hans undervisning. Hon var den som låg bakom publiceringen av de böcker som hennes make aldrig skrev.

Under sitt tidigare liv hade hon starkt upplevt Guds allmakt och suveränitet. Som ung flicka hade hon till sina föräldrars förtvivlan varit kroniskt sjuklig och inte kapabel att gå i skolan, men ändå växte hon med beslutsamheten att göra det bästa av sin situation och lära sig stenografi via en brevkurs. När hon lyckades tillägna sig denna färdighet (250 ord per minut), fick hon ett eftertraktat arbete som sekreterare, först hos en advokat

tryckprojekt, belönades hennes ansträngningar och tillit till Guds omsorg genom att en mindre bok blev utgiven av Nile Press. Hon levde under blygsamma förhållanden i London med tillit till Herrens vägledning och omsorg, och började sedan själv ge ut böckerna, när pengar började komma in som svar på börnerna genom donationer från kärleksfulla vänner och böckerna som givits ut började hitta fram till en större publik

"My Utmost for his highest" eller "Allt för honom" på svenska är Chambers mest kända bok.

i London och sedan hos en direktör för ett stort företag i New York. Oswald och hon träffades genom försynen på båten tillbaka till England 1908 och det var början på deras förhållande som snart bekräftades genom äktenskapet. Men redan innan deras bröllop hade Oswald dikterat innehållet i sina två böcker om disciplin och vägledning, fara etc för henne. Och även om de inte var medvetna om det, hade redan processen för publicering tagit sin början. Det var egentligen under tiden vid högskolan i London som Gertrude kände en överväldigande drivkraft att skriva ner allt som hennes make sade under sin undervisning eller i sina predikningar i Storbritannien och i Egypten. Därmed började insamlandet av materialet till alla hans böcker. Efter att han blivit hemkallad till Herren, och hon hade återvänt till England, så upptog den modiga hustrun det arbete som hennes make hade lämnat. Med små ekonomiska resurser för sina egna behov och ännu mindre för några

i och utanför Storbritannien. Med tanke på hennes generösa gästfrihet gentemot vänner och besökare, är det otroligt att hon fann tid och kraft att sammanställa 31 volymer av sin makes budskap och hade påbörjat en 32:a volym när hon gick bort 1966.

Hennes vision och börda var att förse sin egen och kommande generationer med det andliga arvet efter sin make i tryck och hon sålde böckerna så billigt som möjligt, endast för att bära kostnaden för tryckningen och för fortsatt utgivning. I våra dagar, då så många kristna samfund är kommersialiserade och tar in vinster på böcker, musik, resor till Israel och Turkiet etc, motstod Chambers Mammons lockelser och världslig framgång, genom att helt enkelt lämna sina gåvor och sitt verk till de heligas förfogande till Herrens ära (2 Kon 5:15-27, Jon 2:13-16, 2 Pet. 2:2-3). Må vi alla ta efter deras sällsynta förebild genom att tjäna andra mer än oss själva (Matt 10:8, Apg 20:35, Fil. 4:19). ■

Men jag s

Studier i bergspredikan av Oswald Cha

När han nu såg folket, gick han upp på berget; och sedan han hade satt sig ned, trädde hans lärjungar fram till honom. Då öppnade han sin mun och undervisade dem och sade:

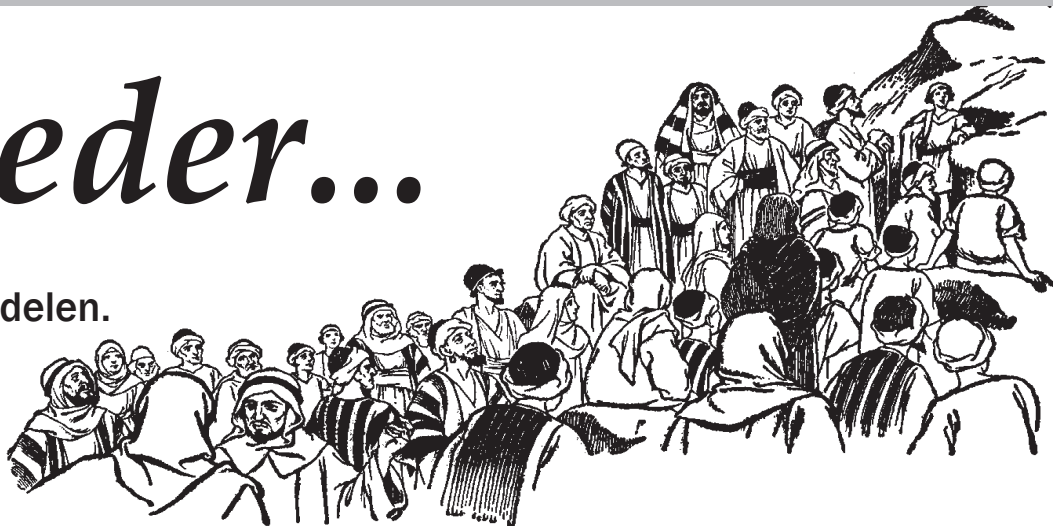
-Saliga äro de som äro fattiga i anden, ty dem hör himmelriket till. Saliga äro de som sörja, ty de skola bliva tröstade. Saliga äro de saktmodiga, ty de skola besitta jorden. Saliga äro de som hungra och törsta efter rättfärdighet, ty de skola bliva mättade. Saliga äro de barmhärtiga, ty dem skall vederfaras barmhärtighet. Saliga äro de renhjärtade, ty de skola se Gud. Saliga äro de fridsamma, ty de skola kallas Guds barn. Saliga äro de som lida förföljelse för rättfärdighets skull, ty dem hör himmelriket till. Ja, saliga ären I, när människorna för min skull

För att förstå Bergspredikan måste man själva äga den talandes sinnelag, och detta sker med var och en som vill ta emot den Helige Ande. (Se Luk 11:13, Joh 20:22 och Apg 19:2. Ingen annan än den Helige Ande kan utlägga Jesu Kristi lära. Den enda verkligt bestående metoden för en tolkning av Jesus är, att Jesu egen ande bor hos den troende och att denne tillämpar Hans principer på de speciella förhållanden, i vilka han befinner sig. "Förvandlen eder genom edert sinnes förnyelse", säger Paulus, "så att I kunnen pröva, dvs få klarhet om, vad som är Guds vilja, vad som är gott och välbehagligt och fullkomligt." Rom 12:2)

Vi måste väl akta oss för att uppfatta Jesus i första rummet som lärare i stället för som frälsare. Detta sker ganska ofta i våra dagar, och det är en farlig tendens. Vi måste känna Honom som frälsare, innan Hans lära kan få någon som helst innebörd för oss, eller innan den kan betyda någonting annat för oss än ett ideal, som driver oss till förtvivlan. Vad vore det för mening att gå till män och kvinnor med förfelade liv, besudlade hjärtan och förvrängda livsprinciper och uppmana dem att vara rena i hjärtat?! Vad vore meningen med att ge oss ett ideal, som vi omöjligt kunna realisera? Vi är lyckligare det förutan. Om Jesus bara är läraren, så är allt vad Han kan göra att plåga oss genom att ställa upp för oss en norm, som vi aldrig ens tillnärmelsevis kan följa. Men om vi genom att bli pånyttfödda från ovan känner Honom

Säger eder...

september 1939. Första delen.

smäda och förfölja eder och sanningslöst säga allt ont mot eder. Glädjens och fröjden eder, ty eder lön är stor i himmelen. Så förföljde man ju ock profeterna, som voro före eder. I ären jordens salt; men om saltet mister sin sälta, varmed skall man då giva det sälta igen? Till intet annat duger det än till att kastas ut och trampas ned av människorna.

I ären världens ljus. Icke kan en stad döljas, som ligger uppe på ett berg? Ej heller tänder man ett ljus och sätter det under skäppan, utan man sätter det på ljusstaken, så att det lyser för alla dem som äro i huset. På samma sätt må ock edert ljus lysa inför människorna, så att de se edra goda gärningar och prisa eder Fader, som är i himmelen. I skolen icke mena att jag har kommit för att

upphäva lagen eller profeterna. Jag har icke kommit för att upphäva, utan för att fullborda. Ty sannerligen säger jag eder: Intill dess himmel och jord förgås, skall icke den minsta bokstav, icke en enda prick av lagen förgås, förrän det allt har fullbordats.

Därför, den som upphäver ett av de minsta bland dessa bud och lär människorna så, han skall räknas för en av de minsta i himmelriket; men den som håller dem och lär människorna så, han skall räknas för stor i himmelriket.

Ty jag säger eder, att om eder rättfärdighet icke övergår de skriftlärdes och fariséernas, så skolen I icke komma in i himmelriket (Matt 5:1-20).

först och främst som frälsaren, så vet vi också, att Han inte kom bara för att lära oss: Han kom för att göra oss till det som Han säger att vi bör vara. Bergspredikan är en framställning av det liv vi kommer att leva, när den Helige Ande genomtränger oss.

I samma ögonblick som vi nå ned till förtvivlans gräns, är vi också villiga att komma till Jesus Kristus.

Bergspredikan skapar förtvivlan i hjärtat hos den naturliga människan, och detta är just vad Jesus avsåg, att den skulle göra, ty i samma ögonblick som vi nå ned till förtvivlans gräns, är vi också villiga att komma till Jesus Kristus som tiggare och ta emot av honom. "Saliga äro de som äro fattiga i anden" – detta är den första lagen i Guds rike. Så länge vi går omkring med den högmodiga, egenrättfärdiga föreställningen, att vi kunna göra det, om Gud hjälper oss, så kan Gud bara låta oss gå på, tills vi bryter nacken av vår okunnighet på något hinder – sedan blir vi villiga att komma och ta emot av honom. Urgrunden i Jesu Kristi rike är fattigdom, inte rikedom – inte beslut att tjäna Jesus Kristus, utan en känsla av absolut undermålighet: "Jag kan inte ens försöka göra det..." I så fall, säger Jesus, "saliga ären I!" Detta är begynnelsen,

och det tar lång tid, innan vi verkligen vill inse, att vi är fattiga. Insikten om vår egen fattigdom leder oss till den moraliska gräns, bakom vilken Jesus Kristus arbetar.

Varje själ har två skikt – det medvetna och det undermedvetna. Vi säger, att saker och ting som vi hör eller läser, faller ur minnet; det gör de egentligen inte, de bara sjunker ner i det undermedvetna. Det är den Helige Andes sak att föra sådana saker, som lagrats i det undermedvetna, tillbaka upp i det medvetna. När man läser Bibeln, får man aldrig tycka, att man inte har någon nytta av den, därför att man inte förstår den. Det kan hända, att en sanning inte kan gagna dig just nu, men när de omständigheter skapas, där denna sanning behövs, kommer den Helige Ande att påminna dig om den. Det är detta som sker, när på ett så egendomligt sätt vissa uttalanden av Jesus blir aktuella för oss; vi säger: "Jag undrar, var det ordet kom ifrån". Jesus sade, att den Helige ande skall "påminna eder om allt vad jag har sagt eder". Frågan är, om jag vill lyda honom, när han påminner oss om det. Om jag tar upp diskussion om saken med någon annan, så vill jag sannolikt inte lyda. "Jag rådförde mig icke med någon människa" (Gal 1:16). Lita alltid på den Helige Andes spontana budskap, när han påminner dig om ett visst ord.

Håll i minnet, att själslivet har två skikt; det ligger ingenting övernaturligt eller mystiskt däri, det är den enkla sanningen om hur Gud har skapat oss. Det är därför dårligt att bara räkna med det som du medvetet kan fatta

just i ögonblicket. Det kan finnas mycket, som du inte ens kan ana innebörden av, men i samma mån som du fortsätter och samlar bibliska sanningar i din själ, kommer den Helige Ande att återföra till ditt medvetande det ord du behöver och tillämpa det på dig i din speciella situation. Dessa tre arbetar alltid tillsammans – moralisk reaktion, den Helige Andes spontana ingivelse och den ram, som ett liv i gudsgemenskap bjuder.

Guds nya måttstock

Jesus började sitt tal med att säga: "Saliga äro...", och hans åhörare måste ha blivit förbluffade av fortsättningen. Enligt Jesus Kristus skulle de prisas som saliga i just de förhållanden, som de sedan barndomen fått lära sig att betrakta som en förbannelse. Jesus talade till judar, och de trodde, att tecknet på Guds välsignelse var materiell framgång i alla former, och ändå sade Jesus: "Saliga äro de som äro fattiga i anden... Saliga äro de som sörja..." etc.

1. Guds sprängämnen. Verserna 1-10 (Jfr Luk 6:20-26)

Första gången vi läsa saligprisningarna te de sig som enkla och vackra och föga uppseendeväckande uttalanden, och de gå ned i vårt undermedvetna utan att vi analysera dem närmare. Vi är vana vid att Jesu uttalanden gå oss spårlöst förbi, de låta vackra och fromma och underbart enkla, men de är i själva verket andliga torpeder, som explodera nere i vårt undermedvetna, och när den Helige Ande för dem tillbaka upp i vårt medvetande, komma vi underfund med, vilka förbluffande uttalanden de egentligen äro. Vi tycka t.ex. att saligprisningarna äro milda och underbara föreskrifter för världsfrämmande människor men av föga intresse för den hårda värld vi leva i. Vi finna emellertid snart, att de innehålla den Helige Andes dynamit, de explodera som andliga "minor", när våra livsförhållanden kräva, att de skola det, och spränga, slå omkull och revolutionera alla våra begrepp.

Tecknet på vårt lärjungaskap är att vi underordna oss den kunskap vi få, när dessa sanningar föras fram i vårt medvetande. Vi jaga inte igenom bibeln för att hitta några föreskrifter att lyda – Jesu Kristi lära får oss aldrig till att bli moraliska pedanter, utan vi leva i så nära kontakt med Gud, att den Helige Ande oavslåligen kan föra fram något av Hans ord och tillämpa det på de förhållanden vi stå i. Vi sättas inte på prov, förrän den Heliga Ande aktualiserar ordet för oss.

Det är inte heller frågan om att bokstavligen tillämpa saligprisningarna utan om att tillåta gudslivet att tränga in i och återföda oss på nytt och impregnera våra själar med Jesu Kristi lära – ända ned i det undermedvetna. Så småningom kommer en kombination av omständigheter att framträda, när något av Jesu Kristi uttalanden aktualiseras, och genast ha vi att bestämma, om vi vilja gå med på den oerhörda andliga revolution, som måste bli följden, när vi lyda Hans föreskrift. Om vi lyda, kommer vårt konkreta liv att bli ett annat, och vi skola finna, att vi ha kraft att lyda, bara vi vilja. Det är på det sättet den Helige Ande arbetar i en lärjunges hjärta.

Jesu Kristi lära skapar till att börja med en förbluffande känsla av obehag, därför att den inte har något som helst sammanhang med vårt naturliga sätt att resonera; men Jesus begåvar oss så småningom med ett nytt sinne för proportioner, och så kunna vi i vårt tal och vårt liv finna den linje, som står i samklang med Hans föreskrifter. Vi måste minnas, att Jesu lära endast syftar till dem som äro Hans lärjungar.

2. Varför vi skola bli lika Gud. Verserna 11,12.

Motivet bakom Bergspredikans bud är kärleken till Gud. Läs saligprisningarna med din uppmärksamhet riktad mot Gud, så skall du komma underfund med en försummad sida av dem. Deras innebörd i förhållande till människorna är så uppenbar, att man knappast behöver fastslå den, men Gudssidan av dem är inte lika klar. "Saliga äro de som äro fattiga i anden" – inför Gud. Är jag en tiggare inför Gud? Vet jag, att jag inte kan vinna seger i bön, att jag inte kan utplåna det förflutnas synder, att jag inte kan förändra mina anlag, att jag inte kan lyfta mitt liv närmare Gud? Då står jag i den situationen, att jag förmår ta emot den Helige Ande. Ingen kan ta emot den Helige Ande, som inte med säkerhet vet, att han är

Jesus baserar allting på förverkligandet av Guds vilja, medan andra morallärare basera allting på förverkligandet av oss själva.

en andlig tiggare. "Saliga äro de saktmodiga" – inför Guds ledning. "Saliga äro de barmhärtiga" – mot Guds anseende. Väcker jag medlidande med mig själv, när jag har det svårt? Då baktalar jag Guds trofasthet, ty den tanke jag framkallar hos andra människor är denna: Tänk, så hård Gud är mot den mannen! Det är lätt att baktala Guds trofasthet, ty Han söker aldrig hävda sig själv. "Saliga äro de renhjärtade" – det syftar tydligt på förhållandet till Gud. "Saliga äro de fridsamma" – de som stifta fred mellan Gud och människa, den ton som ljud redan vid Jesu födelse.

Är det möjligt att förverkliga Bergspredikans krav? Aldrig, om icke Gud kan göra det som Jesus Kristus påstår, att Han kan, om Han icke kan ge oss den Helige Ande, som skall föda oss på nytt och föra oss in i ett nytt rike. Det viktigaste draget i en helgad människas liv är enkelheten, och Jesus Kristus gör motivet till vår likhet med Gud underbart enkelt: Var mån om att inte bry dig om någonting annat än ditt förhållande till mig! En lärjunges motiv är att vara Gud till behag. En helgad människas sanna salighet ligger i att hon under alla förhållanden sätter Gud först och lyder Hans vilja. Här ligger oöverensstämmelsen mellan Jesu Kristi lära och all annan moral: Jesus baserar allting på förverkligandet av Guds vilja, medan andra morallärare basera allting på förverkligandet av oss själva.

Det finns en skillnad mellan att offra sig för en lära och att offra sig för en person. Jesus Kristus förde aldrig fram

någon sak: Han förkunnade personlig överlåtelse till Honom själv, "för min skull". Lärjungaskapet baserar sig icke på att man inriktar sig på vissa abstrakta ideal utan att man ger sig åt en person, vår Herre Jesus Kristus, och därför har hela det kristna livet en så spontan karaktär. Närhelst den Helige Ande finner en möjlighet att förhålliga Jesus Kristus, tar Han hela din personlighet och får den att glöda och flamma av en lidelsefull personlig kärlek för Jesus. Du ger dig inte längre för en sak, du ger dig inte för en princip, du ger dig som en kärlekens slav till Jesus Kristus. Ingen människa på jorden har den kärleken, om inte den Helige Ande ingett henne den. Människorna kunna beundra och respektera och vörda Honom, men ingen människa kan älska Gud, förrän den Helige Ande har utgjutit den kärleken i hennes hjärta. (Se Rom 5:5!). Den enda som älskar Jesus Kristus är den Helige Ande.

"Saliga ären I när människorna för min skull smäda och förfölja eder och sanningslöst säga allt ont om eder." Jesus Kristus grundar all den välsignelse, som upphöjd och sällsynt lycka medför, på detta enda – "för min skull". Det är inte frågan om att lida för vårt samvete eller för våra åsikter, det gäller inte heller vanlig motgång i livet utan någonting helt annat än allt detta – "för min skull".

"Saliga ären I, när människorna för Människosonens skull hata eder och förskjuta och smäda eder och kasta bort edert namn som något ont" (Luk 6:22). Jesus sade inte: 'Gläd er, när människorna sky eder på grund av edra nycker' – utan Han sade: "Gläd er endast då de angripa er "för min skull". När du bland människorna börjar uppträda som en helgad människa, komma de att lämna dig absolut ensam, du kommer att bli förhånad och förföljd. Ingen människa kan stå ut med detta, om hon icke hyser kärlek till Jesus Kristus; hon kan inte göra det för sin övertygelse eller sin tro, men hon kan göra det för en person, som hon älskar. Att ge sig åt en person är det enda som betyder någonting; att ge sig till döden till en person och inte ge sig för en tro eller en åskådning.

Who that one moment has the least descried Him,
dimly and faintly, hidden and afar,
doth not despice all excellence beside Him,
pleasures and powers that are not and that are: -
Ay, amid all men bear himself thereafter
smit with a solemn and a sweet surprise,
dumb to their scorn and turning on their laughter
only the dominiance of earnest eyes.

Gudslivets obehag

Det stora obehag en helgad människa får röna, så som förhållandena nu äro i världen, beror på att hon inte får behålla sin bekännelse till Jesus Kristus för sig själv utan måste göra den inför hela världen. Det skulle från vår egen självhävdes synpunkt utan tvivel vara mer tilltalande, om vi finge hålla oss i stillhet, och i våra dagar förekommer en växande tendens att säga: Var en kristen, lev ett helgat liv, men tala inte om det! – Jesus Kristus använder som

illustrationer välkända saker, som folk äro förtrogna med, som salt, ljus och en stad som ligger på ett berg, och Han säger: Sådan skall du vara i ditt hem, i din affär, i din kyrka; var uppenbart och klart en kristen, vare sig din omgivning skrattar åt dig eller respekterar dig! Och i Matt 10:26-28 inskräpper Jesus ännu en gång nödvändigheten av att vi förkunna sanningen och icke skyla över den av fruktan för människornas vargflock.

1. Koncentrerad tjänst. Vers 13.

Koncentration betyder här, att vi skola hamra fast vår själ – med en spik i varje hörn – vid det som Gud begär av oss. Att bokstav för bokstav tolka Bergspredikan är en barnsak; den Helige Andes tolkning kräver ett hårt arbete av en helgad människa, och det kräver andlig koncentration.

Hur skola vi kunna bevara det helgade livets friska, salta smak? Genom att hålla oss i nära kontakt med Gud genom Jesus Kristus.

"I ären jordens salt." Vissa moderna författare tyckas tro, att Jesus sade: "I ären jordens socker" – som om han menat, att insmickrande vänlighet utan helbrägdagörande kraft skulle vara idealet för den kristne. Herrens symbol för en kristen är saltet, och saltet är det mest koncentrerade vi känna till. Salt bevarar saker friska och hindrar dem från att ruttna. Det är inte behagligt att vara salt. Tänker man på, hur salt verkar i ett sår, inser man det. Får man salt i ett sår, gör det ont, och när Guds barn leva bland människor, som inte tro sig behöva Gud, gör deras blotta närvaro ont. Den människa, som inte står på rätt fot med Gud, är som ett öppet sår, och när "saltet" kommer in, åstadkommer det oro och irritation, och vederbörande blir negativ och bitter. Jesu lärjungar förhindra i vår värld samhället från att ruttna; "saltet" förorsakar en utomordentligt stark irritation, vilket är detsamma som förföljelse för den helgade människan.

Hur skola vi kunna bevara det helgade livets friska, salta smak? Genom att hålla oss i nära kontakt med Gud genom Jesus Kristus. I vår värld, säger Jesus, kommer Guds rike "icke på sådant sätt, att det kan förnimmas med ögonen, ej heller skall man kunna säga: 'Se, här är det', eller 'Där är det'. Ty se, Guds rike är invärtes i eder." (Luk 17:20-21). Människor få kallelsen att i en tid, som inte vill känna Jesus, leva ut Hans lära, och det betyder mycket ofta detsamma som förföljelse. Tiden är nu inne för att de helgade människorna skola förödmjukas; den tiden kommer, då de skola bli förhålligade och då Guds rike skall visa sig inte bara inne i människorna utan också runt omkring dem.

2. Utsatt ställning. Verserna 14-16..

De liknelser Jesus använder äro alla lättfattliga: Salt, ljus och en stad på ett berg. Det finns ingen möjlighet att missuppfatta dem. Saltet, som skall skydda mot förruttnelse, måste kastas in i centrum, och innan det kan utöva sin

verkan, förorsakar det en utomordentligt stark irritation, vilket betyder detsamma som förföljelse. Ljuset drar till sig fladdermöss och nattfjärilar och lyser väg för både inbrottstjuvar och ärligt folk: Jesus vill påminna oss om att det alltid kommer att finnas folk, som vilja lura oss. En stad är samlingsplatsen för all den mänskliga drivved, som inte vill arbeta för sitt uppehälle, och en kristen kommer alltid att få över sig en mängd parasiter och annat otacksamt påhäng. Allt detta tillsammans utgör en stark frestelse att få oss att tro, att vi inte äro saltet, att sätta vårt ljus under en skäppa och insvepa vår stad i dimma, men Jesus vill inte veta av något sådant lärjungaskap i smussel och hemlighet.

"I ären världens ljus." Ljuset kan inte bli befläckt; man kan försöka fatta tag om en ljusstråle med den smutsigaste hand, men man skall ändå inte kunna lämna minsta märke på ljuset självt. En solstråle kan skina ned i den eländigaste håla i en stads fattigkvarter, men den kan inte själv fläckas. En vanlig anständig människa eller en oskyldig människa kan bli besudlad, trots hennes rättskaffenhet, men den människa, som renats av den Helige Ande, kan icke besudlas, och hon är ljus. Tacka Gud för de män och kvinnor, som ge ut sina liv i världens fattigkvarter – inte som sociala reformatorer, som vilja hjälpa sina bröder till renare bostäder, utan som Guds ljus, som vilja visa vägen tillbaka till Gud. Gud bevarar dem obesudlade som ljuset. Om du har täckt över ditt ljus, så avtäck det. Vandra som ljusets barn. Ljuset kommer alltid att avslöja och leda, och folk kommer att tycka illa om det och föredra mörker, när deras gärningar äro onda (Joh 3:19-20).

Äro vi jordens salt? Äro vi världens ljus? Låta vi Gud i våra liv demonstrera sanningen i dessa märkliga ord av Jesus Kristus?

Guds krav

1. Hans uppgift. Verserna 17-19.

"Jag har – kommit – för att fullborda." Ett häpnadsväckande ord! Vi borde draga skorna av våra fötter och allt snusförnuft ur vår själ, när vi höra Jesus Kristus tala. I Honom ha vi att göra med Gud som människa, guda-människan, representanten för hela mänskligheten i en person. Människorna på Hans tid förde sin religiösa härstamning tillbaka till Guds bud, och denne unge snickare från Nasaret säger: 'Jag är Guds bud'; följaktligen måste Han för dem te sig som en hädare.

Jesus gör anspråk på att vara alla gammaltestamentliga profetiors sanna förklaring och fullbordan. Hans uppdrag, säger Han, är att uppfylla lagen och profeterna, och Han säger vidare, att var och en som förbryter sig mot lagen, därför att den tillhör en äldre världsordning, och lär människor att bryta mot den, ska få lida ett strängt straff. Om de gamla buden äro svåra, så äro Jesu bud ojämförligt mycket svårare. Jesus går bakom den gamla lagen och ser till sinnelaget. Allt Han lär är omöjligt, om Han inte kan fylla oss med sin ande och förnya oss inifrån. Bergspredikan skiljer sig fullkomligt från de tio buden, därigenom att den är absolut omöjlig att realisera, om inte Kristus kan pånyttföda oss.

Det finns lärare, som påstå, att Bergspredikan ersätter tio Guds bud, och att "därför att vi inte stå under lagen utan under nåden", det inte spelar någon roll, om vi hedra vår fader och vår moder eller inte, om vi hysa begär eller inte, etc. Man får ta sig i akt för sådana påstående som dessa: "vi behöva inte i våra dagar ge tionde av vår tid och pengar, vi stå i en ny världsordning, och allting tillhör Gud". I sin praktiska tillämpning är detta sentimental dimbildning. Att ge tionde är inte ett tecken på att allting tillhör Gud utan ett tecken på att tiondet tillhör Gud och det övriga oss, och vi äro ansvariga för vad vi göra med det. Att "icke vara under lagen utan under nåden" betyder inte, att vi kunna göra som vi vilja. Det är förvånande, hur lätt vi kunna lura oss själva ut ur Jesu Kristi principer genom att bara tillräckligt ofta upprepa ett par fromma formuleringar. Den enda garantien är att alltid behålla personlig förbindelse med Gud. Hemligheten med all andlig kunskap och vishet är att vandra i ljuset, och inte i våra åsikters eller våra teoriers ljus utan i Guds ljus (1 Joh 1:7).

2. Hans budskap. Vers 20.

"Om eder rättfärdighet icke övergår de skriftlärdes och fariséernas, så skolen I icke komma in i himmelriket." Tänk på den mest rätlinjiga man du känner, den mest moraliskt fullödiga, fromma man (Nikodemus t.ex. var en farisé, så ock Paulus – oförvitlig inför lagen), som aldrig mottagit den Helige Ande; Jesus säger, att du måste överträffa honom i rättfärdighet. Du måste inte bara vara lika moraliskt fullödig som den moraliskt mest högtstående människa du känner utan oerhört mycket mer – du måste vara så rättfärdig i dina handlingar, så ren i dina motiv, att Gud Allsmäktig inte kan se någonting att klandra hos dig.

Är det för starkt att kalla detta en andlig torped? Dessa ord av Jesus äro de mest revolutionära, som mänskliga öron någonsin lyssnat till, och vi behöva den Helige Ande för att tolka dem för oss; den ytliga beundran för Jesus Kristus som lärare, som man nuförtiden ofta möter, är till ingen nytta.

Vem skall bestiga detta "Herrens berg"? Att stå inför Gud och säga: "Mina händer äro rena, mitt hjärta är rent", vem kan göra det? Vem kan stå i Guds eviga ljus och inte ha något som Gud kan förebrå honom? Guds Son och ingen annan. Och om Guds Son blir utformad i oss genom pånyttfödelse och helgelse, kommer Han att uppenbara sig själv i vårt dödliga kött. Det är kristendomens ideal – "för att också Jesu liv skall bliva uppenbarat i vår kropp" (2 Kor 4:10).

Jesus säger, att vårt sinnelag måste vara rättskaffens ända ner till botten, inte bara våra medvetna motiv utan också de omedvetna. Här kommer vi utanför vår egen räckvidd. Kan Gud göra mig ren i hjärtat? Guds namn vare lovat, det kan Han. Kan Han förändra mitt sinnelag så, att jag blir förbluffad, när omständigheterna avslöja mitt verkliga jag för mig själv? Det kan Han. Kan Han ge mig del av sin egen natur till den grad, att min natur blir identisk med Hans egen? Det kan Han. Det och ingenting mindre är innebörden av Hans kors och uppståndelse.

"Om eder rättfärdighet icke övergår..." De skriftlär-

das och fariséernas rättfärdighet var inte oäkta; att de också hade andra sidor än rättfärdigheten är självklart, men här talar Jesus om deras rättfärdighet, som Hans lärjungar måste överträffa. Var det att handla rätt utom det att vara rättskaffens? Att göra rätt utan att vara rättskaffens är möjligt, om vi vägra att komma i ett verkligt gudsförhållande, men det kan inte "övergå fariséernas och de skriftlärdas rättfärdighet". Jesu Kristi bud, här är, att vår rättfärdighet måste "övergå fariséernas och de skriftlärdas rättfärdighet" i handling – i sig själva voro de ingenting – annars skola vi aldrig komma in i himmelriket. Munkarna under medeltiden vägrade att påtaga sig ansvar i samhällslivet och stängde sig ute från världen; det enda de ville var att vara, inte att göra. Nuförtiden önska människor detsamma, och så frigöra

de sig från det ena bandet efter det andra. Det är inte att övergå de skriftlärdas och fariséernas rättfärdighet. Om Jesus hade menat överträffa bara i att vara, skulle han inte ha använt ordet "övergå": han skulle ha sagt: "Om er rättfärdighet inte är annorlunda än..." Vi kunna inte överträffa den mest rättfärdiga människa vi känna med hänsyn till vad hon gör, utan bara med hänsyn till vad hon är.

Bergspredikans lära måste skapa förtvivlan hos den naturliga människan; om den inte gör det, är det för att hon inte riktigt fattat den. Var uppmärksam på Kristi lära, så säger du snart: "Vem kan fullgöra detta?" "Saliga äro de renhjärtade." Om Jesus menar, vad han säger, var stå vi då inför ett sådant krav?

"Kommen till mig", säger Jesus. ■

Gud vill att alla människor ska bli frälsta!

Vittnesbörd Sebastian Vidén

Vi lever i en väldigt omvälvande tid och det sker mycket i vår värld. Vi ser också utifrån Guds Ord hur tiden går mot sitt slut. Den ena dörren efter den andra ser ut att stängas igen. Men det finns ett hopp och en framtid. Det är därför så viktigt att vi som församling, som har fått det här livet, inte slår oss ner och tänker att 'snart kommer Jesus så nu kan vi ta det lugnt den sista sträckan, ja snart är allting över'.

Tiden vi har fått är verkligen kort och snart kommer Jesus! Gud har fortfarande ett uppdrag för sin församling. Det kan vara

så att vi inte tycker att vi känner tillräckligt mycket för att gå ut och evangelisera. Men då är det så att Gud känner för det eftersom han älskar alla de människor som ännu inte har tagit emot budskapet om frälsning.

Dörrar öppnas och dörrar stängs, och snart kommer tiden då ingen kan verka. Men vi har ett hopp. I Uppenbarelseboken 4 står det: *Sedan fick jag se en dörr vara öppnad i himmelen.* Där har vi vår framtid.

Vi har en dörr som av nåd aldrig kommer att stängas för oss. Men ta vara på tiden, den är dyrbar. ■

Gud var i Kristus och försonade världen med sig själv. Han tillräknade inte människorna deras överträdelser, och han har anförtrott åt oss försoningens ord. Vi är alltså sändebud för Kristus. Det är Gud som förmänar genom oss. Vi ber å Kristi vägnar: låt försona er med Gud.

(2 Kor 5:19-20)

*Jesus är vägen, sanningen och livet.
Var med och gör Jesusnamnet känt!*

Tältmöten i Vällingby (Preliminärt)

29 maj - 1 juni. Möten varje kväll kl 19.00

**Tältmöten i
Råambshovsparken (Preliminärt)**

26 - 29 juni. Möten varje kväll kl 19.00

**Maranataförsamlingens
Sommarkonferens**

**12 - 20 juli. Möten dagligen 11, 15 & 19
Bällstavägen 100, Bromma**

Information & anmälan tel 08 98 56 83, www.maranata.se